

DOCTRINA

Nevolíte školu. Volíte, kým se vaše dítě může stát.

Studentka DOCTRINY

**REPREZENTACE
ČR V USA**

Adéla Podholová

Absolventka DOCTRINY

**OLYMPIJSKÁ
VÍTĚZKA**

Zuzana Maděrová

2026

www.doctrina.cz

04

06

10

18

30

40

44

54

70

88

90

Úvodní slovo

Kamil Šmejkal

Mezi a nový vizuál
Doctriny

NEW Školka

NEW Základka

NEW Gymnázium

Školka

Základka

Gymnázium

Program Já+

Slovo závěrem

ÚVODNÍ SLOVO

Milí rodiče, studenti, žáci, děti, kolegové a přátelé Doctriny,

škola není jen místo, kde se předávají znalosti. Je to prostor, v němž dítě poznává samo sebe, učí se rozhodovat, spolupracovat a nacházet vlastní směr. Právě proto na Doctrině stavíme vzdělávání na individuálním přístupu ke každému dítěti, pevných vztazích a odvaze hledat nové cesty.

Rodiče v Doctrině mohou volit mezi českou cestou sebepoznání a anglicko-českou cestou dvojjazyčného myšlení. Obě stojí na stejných hodnotách: osobním přístupu, důvěře, kvalitní výuce a přesvědčení, že dítě je pro školu tím nejcennějším. Programy JÁ+ a Me+ Doctrinu provází od školky přes základní školu až po maturitu.

V tomto čísle časopisu vám chceme ukázat Doctrinu takovou, jaká je: prostřednictvím příběhů dětí, žáků, studentů, učitelů i absolventů. Děkujeme, že s námi vytváříte školy, ve kterých děti nejen získávají znalosti, ale i odvahu být samy sebou a otevřenost hledat své místo ve světě.

Ředitelky a ředitelé škol Doctrina

Proč úspěšný finančník učí mladou generaci na Doctrině?

Začínal u tavicí pece ve sklářském gigantu Crystalex, prošel si malým podnikáním a nakonec zakotvil ve světě financí, kde se pohybuje bezmála třicet let. Kamil Šmejkal dnes vlastní finančně-poradenskou firmu, je pětinasobným dědečkem a především vášnivým učitelem finanční gramotnosti na základní škole a gymnáziu Doctrina. V rozhovoru prozrazuje, proč je pro něj důležité předávat své zkušenosti dál, jak vnímá dnešní mladou generaci a proč věří, že kreativita studentů překonává i léta praxe.

Dobrý den. Mohl byste se nám prosím krátce představit?

Dobrý den. Určitě. Jmenuji se Kamil Šmejkal. Je mi lehce přes padesát, takže už něco pamatuji, a jsem pětinasobný dědeček. Chtěl bych to zde zmínit, i když nevím, jestli to bude pro náš rozhovor výhodou. Ve financích pracuji téměř třicet let přesněji řečeno, příští rok to bude třicet let. K podnikání jsem se dostal tak, že jsem vystudoval sklářskou školu v Novém Boru, obor technologie skla. Chtěl jsem tavit sklo v Crystalexu, což byl tehdy největší sklářský podnik v Novém Boru.

ŠMEJKAL
KAMIL

CELÝ
ROZHOVOR

To se mi
dařilo a sedm
let jsem tam pracoval. V roce 1994 jsem začal podnikat a otevřel si malý obchod s potravinami u nás na vesnici. V roce 1997 jsem se pak dostal k financím.

Co vám tato dlouholetá praxe ve světě financí dala?

Obecně je podnikání o svobodě a ve financích je to stejné. Dala mi svobodu. Co si pod tím představíte? V první řadě svobodu v čase. Určujete si, co, kdy a s kým budete dělat. To mě na tom baví nejvíc. Dále je to svoboda v rozhodování. Ve chvíli, kdy proniknete do tohoto světa, já si na základě své praxe dodělal i vysokou školu v oboru, abych nahlédl do teorie, vše se vám propojí. Získáte naprostou nezávislost na lidech z finanční branže, protože si vše můžete dělat sám. Rozumíte produktům i tomu, co chcete, a rozhodujete o svých financích sám. Samozřejmě se musíte celoživotně vzdělávat, ale nejste závislí na tom, že vám někdo něco řekne a vy to tak musíte udělat. Je to jednoznačně svoboda.

„Špatné finanční rozhodnutí v osmnácti vás může ovlivnit na deset let.“

Jak jste se dostal k výuce finanční gramotnosti na Doctrině?

To byla také obrovská náhoda. V Liberci na náměstí fungovala řadu let restaurace, kam jsme chodili z kanceláře pravidelně na oběd, protože to bylo jen asi padesát metrů přes náměstí. Jednou tam bylo úplně plno a k našemu stolu si přisedl člověk, který byl sice menšího vzrůstu, ale velký duchem a velký vizionář. Dali jsme se do řeči a on se mě zeptal: „Nechtěl byste své zkušenosti ze světa financí předávat mladé generaci?“ Odpověděl jsem, že určitě ano. A dnes už je to třináct let, co učím na základní škole Doktrina a na gymnáziu působím třetím rokem.

Co vás na práci s mladými lidmi nejvíc baví?

Jako každého, kdo pracuje s lidmi, mě nejvíc nabíjí jejich neutuchající energie a bezprostřednost. Možná také jejich kreativita při plnění různých úkolů. Ale pokud bych měl vybrat jednu věc, je to skutečně jejich pozitivní energie.

„Nejdůležitější není peníze pouze vydělávat, ale umět s nimi efektivně nakládat.“

Jak podle vás mladí lidé v dnešní době o financích přemýšlejí? Vidíte rozdíl mezi žáky základní školy a studenty gymnázia?

Rozdíl tam samozřejmě je. Na gymnáziu učím i kvartu, což je srovnatelné s osmou třídou na

Kamil Šmejkal

Spoluvlastník několika firem se správou více jak 50000 klientů se zaměřením na finanční zajištění, tvorbu, budování a ochranu majetku retailových i firemních zákazníků.

Ve svých firmách vede více jak 150 spolupracovníků na nejrůznějších manažerských i poradenských pozicích. Spolupracuje se všemi významnými hráči na finančním trhu v ČR a EU.

Objem obchodu přesahuje 300 milionů korun ročně.

Téměř 30 let se pohybuje ve světě financí a v nejvyšších manažerských pozicích pracuje již 25 let.

Doctrina s Kamilem Šmejkalem dlouhodobě spolupracuje a jeho služby s důvěrou doporučuje.
smejkal@doctrina.cz

základní škole. Ale studenti v septimě nebo ve třetáku už jsou dospělí lidé, takže tam drobný rozdíl v uvažování vidět je. Co mají ale všichni společné a co mě velmi těší, je, že peníze vnímají jako prostředek ke splnění svých cílů a snů. Není správné pracovat pouze pro peníze samotné. Peníze jsou nástroj, jak něčeho dosáhnout, ať už jde o cestování, pořízení něčeho nebo jiné osobní cíle. V čem se liší, je způsob, jakým přemýšlejí o tom, jak ty peníze vydělají. Někteří vidí svou budoucnost ve skvělém zaměstnání, jiní chtějí být soukromými podnikateli nebo mít vlastní firmu, a někteří jsou velmi odvážní a chtějí se stát čistě investory. To je samozřejmě životní výhra, pokud se to podaří. Ale to, že peníze jsou pouze prostředek k realizaci snů, vnímají všichni stejně.

Co by měl podle vás každý mladý člověk o financích bezpodmínečně vědět?

Rodiče často říkají, že peníze nerostou na stromech nebo že pečení holubi nelétají sami do úst. Já si myslím, že nejdůležitější je pochopit, že bychom neměli chodit do práce primárně kvůli penězům. Samozřejmě je správné dělat práci, která nás baví, a dostávat za ni plat. Skutečnou výhodou však je, když pochopíte, že peníze mohou pracovat pro vás. Bohužel asi 80 % lidí to tak nemá, chodí do práce pouze proto, aby vydělali na živobytí a koupili si to, co potřebují, ačkoli je práce třeba ani nebaví. To je škoda. Mně se naštěstí podařilo dělat to, co mě baví, a ještě za to mít zapláceno. Klíčem je naučit se, jak mohou peníze sloužit vám. Když mladý člověk pochopí, že peníze mohou pracovat pro něj a vytvářet pasivní příjem z aktiv, má vyhráno. Pasivní příjem si od svých osmnácti let může začít budovat úplně každý. Je to pouze otázka vašeho rozhodnutí

a možností v daném čase. Pokud lidé pochopí základní princip, že peníze jsou dobrý sluha, ale špatný pán, budou na tom finančně velmi dobře. Důležitý je také pozitivní vztah k penězům. S oblibou říkám, že penězům nesmíte nadávat, protože k vám pak nebudou chtít. Spousta lidí si neustále stěžuje na složenky, faktury nebo na to, že jim bankomat nechce dát peníze. Je potřeba si vybudovat zdravý a konstruktivní přístup.

Vnímáte peníze takto odjakživa, nebo jste si k nim tento vztah musel vybudovat?

Žádné hodiny finanční gramotnosti jsem ne navštěvoval. K tomuto uvažování jsem došel až během své praxe, kdy jsem s penězi začal reálně pracovat, doplňoval si vzdělání a absolvoval různé kurzy. Tehdy jsem pochopil, že ideální je naučit peníze pracovat pro sebe. Zkrátka neutratit všechno, ale část odložit do aktiv, která generují další výnosy, čímž vzniká pasivní příjem. Pokud tento cyklus nastartujete v osmnácti letech, můžete mít ve čtyřiceti krásnou finanční nezávislost a nemusíte obracet každou korunu.

V čem konkrétně může vaše výuka finanční gramotnosti studentům nejvíce usnadnit vstup do reálného života?

Kdybych to měl shrnout do jedné věty: usnadní jim život tím, že pochopí a začnou v praxi uplatňovat princip, že peníze mají pracovat pro nás, a ne my pro peníze. Pokud si tento princip osvojí, bude je bezpečně provázet celým životem.

Na svém webu uvádíte heslo: „Finance nejen učíme, ale i umíme.“ Co to přesně vyjadřuje?

Vyjadřuje to především přínos pro naše klienty. Založili jsme společnost Doctrina Financial Services, v rámci které poskytujeme dlouhodobý servis. Už jsme dělali analýzy finančních produktů pro mnoho rodičů i učitelů a pomohli jim efektivně nastavit jejich portfolio.

Jde o přímé propojení teorie s praxí.

Studentům v hodinách nepopisuji pouze teorii, ale konkrétní případy, které reálně řešíme.

Probíráme vše - problémy, řešení a důsledky. Teorie je v naší výuce pouze doplňkem, který pomáhá pochopit reálnou praxi v bankovníctví, pojišťovnictví či investicích. Naše heslo staví na mé třicetileté zkušenosti v oboru, na síti spolupracovníků a kontaktů ve všech finančních institucích a na stovkách spokojených klientů, z nichž někteří se mnou spolupracují celých třicet let.

Jak byste Doctrina Financial Services blíže představil a co

bylo hlavním impulsem pro její založení?

Společnost vznikla ze dvou hlavních důvodů. Prvním byla snaha pomoci lidem efektivněji nakládat s penězi. Uvedu příklad: dnes až 60 % lidí platí za povinné ručení a havarijní pojištění vozidel více, než by v danou chvíli museli. Pojišťovny obvykle posílají dva měsíce před výročním smlouvou nový předpis, který bývá kvůli inflaci a rostoucím nákladům o 5 až 7 % dražší než v předchozím roce. My se synem tyto smlouvy pro klienty s předstihem přepočítáváme a doručený předpis jim optimalizujeme a zlevňujeme. Chceme zkrátka, aby klienti neplatili zbytečně vysoké částky jen proto, že jim pojišťovna poslala složenku. Naším cílem je provázet a servisovat klienty, učitele, rodiče, plnoleté žáky v celém finančním světě. Druhým důvodem je podpora samotné školy. Část prostředků, které jako firma vyděláme, vracíme zpět do školy například nákupem vybavení. Chceme, aby měla naše činnost boční pozitivní efekt a pomáhala rozvoji školy Doktrina.

V čem tedy, kromě finančních úspor, spočívá hlavní přínos toho, když se rodina svěřila do rukou profesionála?

Hlavním přínosem je úspora času. Vyhledávání produktů a studium finančních mechanismů zabere desítky hodin. Jsem zastáncem toho, že každý by měl svůj čas věnovat tomu, co umí nejlépe: své práci, podnikání, rodině nebo zálibám. Odbornou práci je lepší přenechat certifikovanému profesionálově, který se v oboru vzdělává a pohybuje řadu let. Uvedu příklad: měl jsem klienta, rodilého Angličana, ke kterému jsem chodil na lekce angličtiny. Jednou mi vyprávěl, že bude doma malovat. Ptal jsem se ho, zda si bude malovat sám. Po díval se na mě jako na blázná a řekl: „To ses zbláznil? Já jsem učitel angličtiny, přece nebudu sám malovat.“ My Češi máme občas tendenci být jako Brouk Pytlík z Ferdý Mravence, dělat práce všeho druhu a všemu rozumět. Profesionální poradce vám však v konečném důsledku ušetří peníze, čas a nastaví produkty tak, aby efektivně podporovaly vaše životní cíle a představy. Udělat si to sám sice můžete, ale bez záruky, že výsledek bude skutečně optimální.

Proč by se lidé měli obrátit právě na vás, na vašeho syna a na Doctrina Financial Services?

Naše hlavní hodnoty jsou zkušenosti, odborné vzdělání a jednoznačně servis. Servis považuju ve finančnictví za to vůbec nejdůležitější. Je to stejné jako s automobilem: pokud si koupíte vůz v salonu se špatným servisem, příště už tam nepůjdete. Není to jen o nákupu produktu, ale o dlouhodobé péči. Máme

obrovské zkušenosti v pojištění, investicích i hypotékách. V oblasti investic a budování pasivního příjmu dosahujeme velmi zajímavých výsledků. U pojištění zase dokážeme klientům výrazně optimalizovat platby. Často se setkáváme například s podpojištěním nemovitostí. Lidé mají špatně nastavené smlouvy, pojišťovna jim pak při škodě zkrátí plnění a oni jsou pochopitelně naštvaní. Naším úkolem je těmto situacím předcházet.

Co byste rád vzkázal našim čtenářům, abyste je motivoval k rozvoji jejich vlastní finanční gramotnosti?

Celé je to o svobodě. Jde o to zažít skutečnou finanční svobodu, což se dnes bohužel podaří jen málokomu. V obchodech často vidím lidi, kteří musí přepočítávat každou korunu a váhat nad výdaji. Svoboda byla historicky vždy tím nejcennějším, za co lidé bojovali a vedli války. Finanční gramotnost je cestou k tomu, abyste nemuseli řešit peníze z měsíce na měsíc a byli finančně zdraví a nezávislí. Ta svoboda za to úsilí rozhodně stojí.

Kreativní studio Meui Creative z Liberce, které jde proti proudu.

Jak bývalý žák Marián Mareš a jeho parťák Matěj Hrabal mění tvář webů Doctrina. Před lety seděl v lavicích naší základní školy. Dnes vede v Liberci kreativní studio Meui Creative, které dělá weby a aplikace pro města, firmy i projekty Evropské unie, a shodou okolností také novou vizuální identitu a webové stránky našich škol. S Mariánem Marešem a jeho parťákem Matějem Hrabalem jsme se sešli u nich ve studiu. Jaké to je dělat web pro vlastní základku, proč se nebojí nahlas mluvit o umělé inteligenci a co by vzkázali žákům, kteří sní o vlastní firmě?

Meui Creative. Studio, agentura, nebo něco, na co ještě není slovo?

Marián: Na tohle nemáme dodneška úplně dobrou odpověď. Když se mě někdo zeptá, co dělám, řeknu, že mám agenturu, protože je to jednodušší. Ale to slovo nám vadí. Spousta lidí má s agenturami zkušenost, že jim seberou peníze, hodí na ně dvacet lidí, kteří o sobě

navzájem nevědí, a na konci nedodají ani pořádný report. Tak radši říkáme studio. Malý tým, ve kterém design, weby, video i marketing dělají lidi, co sedí u jednoho stolu a vědí o sobě všechno.

Mariáne, jaké to je dělat web pro školu, do které jsi sám chodil?

Marián: Zvláštní, ale v dobrém. Vracíš se k lidem, na které jsi koukal zespoda a říkal jim pane učitel. Dneska jim píšu čau, tak kdy dáme kafe a doprobereme ten web. Zároveň je to zodpovědnost. Doctrina mě hodně formovala a na jednu moužu kousek toho, jak se škola ukazuje světu, dělat já. To se v životě moc nestává.

Čekali jsme měsíce příprav. Místo toho jste na druhou schůzku přinesli hotové návrhy i s texty, které seděly na každou naši školu zvlášť. Rychlost bývá na úkor detailu. U vás to tak nebylo. Čím to?

Marián: Oba jsme stážovali v tradičních agenturách, takže víme, jak to chodí. Přejde tým, tři týdny kreslí diagramy a prezentuje strategii, a klient celou tu dobu kouká na prázdné čtverce s latinským textem. Nechci to shazovat, ta příprava má smysl. Jen se z ní často stane samostatná disciplína, která žije vlastním životem, a klient z ní dlouho nemá nic v ruce.

U nás probíhá ta samá práce, jenom není vidět jako samostatná fáze. Projdeme si školu, konkurenci, kdo na web chodí a co tam hledá. Všechno, co zjistíme, rovnou zkusíme na návrhu. Přemýšlení tím nekončí, jen se odehrává nad něčím, co už má tvar. Protože líp se mluví o něčem, co nějak vypadá, než o diagramu. Od klienta pak potřebujeme překvapivě málo. Barvy, fonty, pár fotek. Někdy jenom název.

Matěj: Lorem ipsum, ten výplňový text v návrzích, vznikl jenom proto, že napsat texty na míru bylo vždycky to nejdražší a nejpomalejší. Copywriter, schvalování, kolečka. Dneska máme nástroje, které tuhle část srazily na zlomek času, a práce se přesunula jinam: pochopit, jak škola mluví a ke komu. Maminka, která vybírá školku pro dvouleté dítě, potřebuje slyšet jinou větu než deváták, co jde na gymnázium. Když tohle trefíte, texty jsou už jenom důsledek.

„Líp se mluví o něčem, co nějak vypadá.“

Doctrina má webů hned několik, od školky po gymnázium. Každý mluví k jinému publiku, a přitom je to jedna škola. Jak jste

hledali tu společnou nit?

Marián: Nejdřív jsme museli pojmenovat, co Doctrina vlastně je, a to bylo těžší, než to zní. Doctrina se nedá popsat výčtem předmětů a kroužků. To, co ji dělá Doctrinou, je způsob, jakým s dětmi zachází. Neurčuje jim, kým mají být, dá jim prostor a hlídá jim záda, aby se v něm neztratili. Rodič to pozná do měsíce, ale na web se to dostává těžko.

Proto ten čistý, skoro editoriaální styl. Minimalismus, který dává váhu jen tomu podstatnému a zbytek nechá dýchat. Na starém webu se člověk musel k tomu důležitému prokousat sám. My jsme chtěli, aby to bylo vidět hned, a aby web ukázal Doctrinu takovou, jaká je.

Matěj: Vizuálně to drží pohromadě jedna věc: každá škola má svou tvář, ale všechny stojí na stejném základu. Stejná typografie, stejný rytmus, stejný tón. Poznáte, že jste u Doctriny, i když nevíte, na které z jejích stránek zrovna jste. Vypadá to jako detail, ale je to ta nejnáročnější část celé práce. Držet osm webů v jedné rodině a zároveň dát každému z nich něco, podle čeho ho poznáte.

„Umělá inteligence je jako dítě s nožem.“

Marián: Nejvíce se mi na novém webu líbí to, že nikoho nepřemlouvá. Celý stojí na jedné větě: „Nevybíráte školu, vybíráte, kým se vaše dítě může stát.“ Všechno ostatní se od ní odvíjí.

Do umělé inteligence jste šli dřív než většina oboru. Co vám to dalo?

Marián: Náskok, který se těžko dohání. Jedni ji dneska radši tají a druzí jí slepě věří. My jsme někde mezi a je to jediné místo, kde to dává smysl. Používáme ji naplno a zároveň jí nevěříme ani slovo. Rozhodnutí jsou pořád naše, nástroj je jenom rychlejší ruka. Většina lidí si totiž představí jediný scénář: napišeš udělej mi web, zmáčkneš enter a jdeš na oběd. Jenže nástroj sám od sebe nic nechce. Nemá názor na to, jestli je stránka srozumitelná, jestli tlačítko sedí tam, kde ho člověk hledá, ani jestli text zní jako škola, pro kterou to děláte. To všechno musí přinést člověk. Bez něj vznikne web, který na první pohled vypadá, že funguje, ale mohl by patřit komukoliv. Umělá inteligence pokaždé sáhne po tom nejpravděpodobnějším řešení, takže když ji necháte samotnou, vyleze z ní u každého zadání zhruba to samé. Proto vypadá většina webů, které dneska vznikají, jako přes kopírák.

První, co se u nás nový člověk naučí, je nevěřit. Umělá inteligence vám nikdy neřekne: „Nevím.“ Řekne vám: „Skvělé, hotovo, tohle je nejlepší možné řešení“, a přitom si polovinu vymyslela. Proto se u nás každý výstup bere jako první náštel, ne jako výsledek.

„Umělá inteligence je přesně tak chytrá, jak chytrý je člověk, který ji drží.“

Matěj: Kdybychom začínali dneska, byli bychom na tom hůř. My jsme se design a weby učili v době, kdy neexistovala žádná zkratka. Marián strávil roky v Illustratoru a za fotákem, já jsem od třinácti stříhal videa a hrabal se ve stránkách. Protože jsme roky tvořili a učili se rozeznat, co je dobré a co ne, máme to dneska v oku. A oko se nedá stáhnout ani vygenerovat. Právě proto z těch nástrojů dostaneme něco, co za to stojí.

Marián: Web se nekupuje na měsíc, ale na roky. A to je práce, která se nedá odbýt, i když to dneska svádí. Proto si roky stavíme vlastní systém, kterým každý projekt projde. Je v něm zapsané všechno, co jsme se za ta léta naučili, takže žádný web od nás nezačíná na nule.

Poznáte web, který někdo jenom nechal vygenerovat?

Marián: Za tři sekundy. Fialový přechod na pozadí, emoji místo ikon, fotky lidí, kteří neexistují, a tlačítko Začít hned, které nikam nevede. Ale to je to menší zlo. Horší je, že takový web vypadá hoto- vě.

Matěj: Udělat něco, co vypadá jako web, zvládne dneska za odpoledne kdokoliv. Problém začne, když si tam někdo má vytvořit účet, zaplatit, stáhnout fakturu nebo se přihlásit z mobilu v tramvaji. Tam se to celé láme, na obrázku to nepoznáte.

Marián: Na dobrém webu je vidět asi deset procent práce. Zbytek je pod kapotou a nikoho nezajímá, dokud se něco nerozbije. Pak se ale rozbije všechno naráz, obvykle v pátek večer. Dřív se počítalo s tím, že tohle prostě někdo umí. Dneska si lidi zaplatí brigádníka s AI a diví se, jak to dopadlo. Je to, jako by vám dělala operaci servírka jenom proto, že drží stejný skalpel jako chirurg.

Vaše práce vypadá, jako by za ní stálo padesát lidí. Přitom je vás devět.

Marián: Trik je v tom, že kde běžné firmy mají

pondělní poradou, tam si to my řekneme u snídani a odpoledne už se na tom dělá. Mezi nápadem a hotovou věcí u nás nestojí nikdo. Dodneška máme nejkratší schvalovací proces v Liberci. Otočit monitor a počkat na obličej toho druhého.

Dneska jsme na to už ve víc lidech, je nás devět, ale ten princip zůstal stejný. Nikdo neřeší projekt sám. Vedle vývoje máme v týmu design, video, foto i marketing, takže nic neposíláme ven a klient mluví přímo s tím, kdo tu věc dělá. Třeba Adam Kalát, který mimochodem chodil na Doctrinu taky, je náš člověk na obraz, video, foto i grafiku. Většinu roku k tomu jezdí po filmových setech, takže do studia vozí věci, na které bychom sami nepřišli.

Co všechno má Meui na svědomí?

Marián: Nej-složitější věc, kterou jsme kdysi na webu řešili, byl jídelní lístek. Dneska nám běží asi šedesát projektů a většina z nich už nejsou weby, ale aplikace a systémy, které někomu drží celý provoz.

Matěj: Ten skok je docela absurdní. Před pár lety jsme byli rádi, že nám funguje kontaktní formulář, a teď stavíme věci, u kterých se řeší, jestli je unese server.

Marián: Největší z nich je 3mag Events, portál kulturních akcí pro celé Trojzemí. Takové Kudy z nudy, jenom asi stokrát složitější. Na první pohled kalendář akcí, ve skutečnosti šest produktů v jednom. Pořadatel si tam sám vloží akci, divadlo nebo město si kus portálu vloží na vlastní web, programy se přes noc natáhnou samy a všechno to sedí na mapě, kterou jsme kreslili od nuly. A každá akce v něm žije ve čtyřech jazycích.

A na podzim uvidíte po Liberci vylepenou naši kampaň ke klimatické neutralitě. Liberec byl totiž vybrán jako jedno ze sta měst Evropské unie, která mají jít v klimatu příkladem, a my jsme dostali za úkol o tom říct lidem ve městě. Nejtěžší na tom nebyla grafika, ale to, že tyhle kampaně vás buď straší ledovcem a tučňákem v plastu, nebo vám kážou, co máte dělat.

„Klimatické kampaně mají stoprocentní úspěšnost v tom, že je nikdo nečte.“

Tak jsme šli opačnou cestou a hledali věci, které s klimatem na první pohled vůbec nesouvisí. Sezení je nové kouření, protože průměrný Čech tráví jednadvacet hodin z čtyřiceti v sedě nebo vleže. Jablko v obchodě má víc nacestováno než vy za celý rok. Strom je nejlevnější klimatizace, jakou si můžete pořídit. K tomu jeden absurdní obrázek, u které-

ho se člověk zastaví. Šest set plakátů, polovina tramvajů a autobusů ve městě. Sami jsme si při tom o klimatu zjistili víc než za celý předchozí život.

Matěj: A pak jsou tu věci, které děláme sami pro sebe, protože nás baví. Hodinky, které si člověk nakonfiguruje na webu a my mu je vlastníma rukama složíme tady v kanceláři. Aplikaci, která si sama hlídá ceny v deseti obchodech, sama vytvoří leták a pošle ho na Instagram. A dokonce i vlastní značku oblečení. K tomu asi patnáct dalších věcí, které máme rozdělané a nikdy je nestihneme vyjmenovat, aniž bychom na půlku zapomněli.

Marián: Klienty máme od Liberce po Oregon a nejrychleji nám roste Německo, což je vlastně logické, jsme dvacet minut od hranic. A nikoho z nich jsme nemuseli lovit. Všichni se ozvali sami, protože někde viděli něco, co jsme udělali, což je asi nejlepší zpětná vazba, jakou můžete dostat.

Na našich školách sedí děti, které možná sní o vlastní firmě. Co byste jim vzkázali?

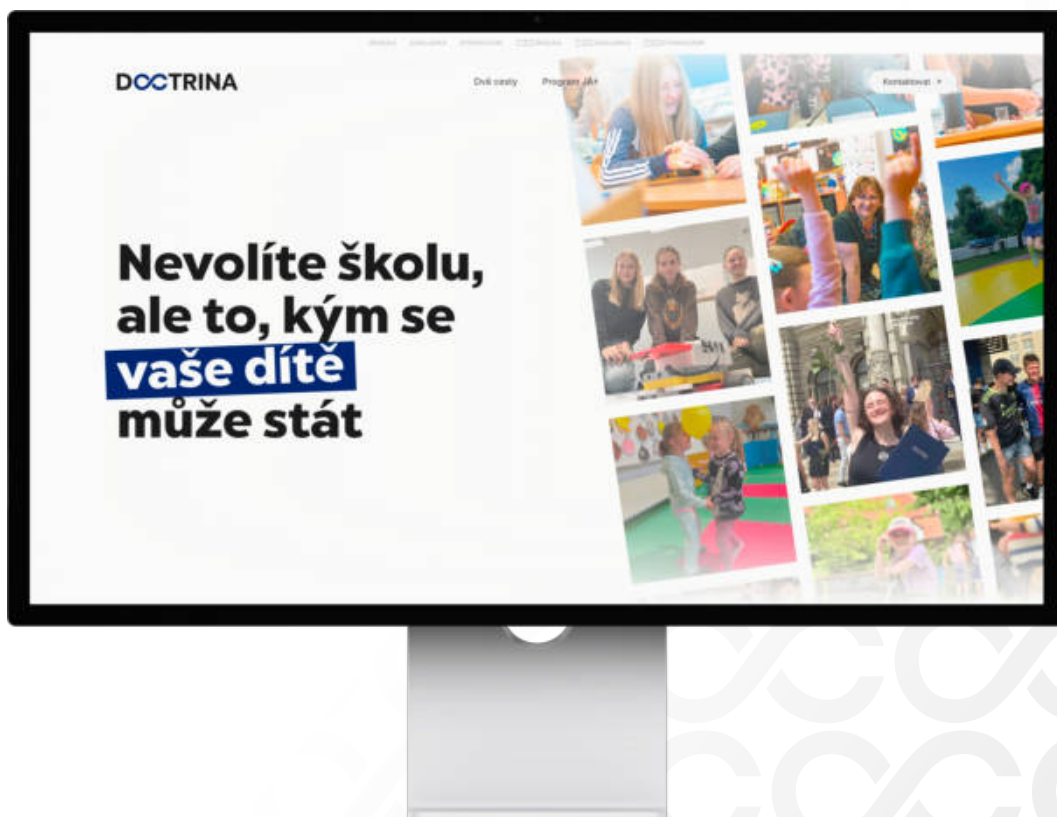
Marián: Najít si parťáka. Jednotlivci to jde těžko, protože dneska je stokrát jednodušší přestat než pokračovat. Když máte vedle sebe někoho, pro koho je ta věc stejně důležitá jako pro vás, radost je dvakrát větší a průšvihy dvakrát menší.

Matěj: A zjistíte, co vlastně chcete. Většina našich vrstevníků to neví a čeká, až je to napadne někde na gauči. Nenapadne. Musíte to zkusit, zjistit, že to nebylo ono, a jít do dalšího nápadu.

Marián: A hlavně vylezte mezi lidi. Spousta věcí u nás vznikla tak, že jsme se s někým dali do řeči úplně mimo práci. Ve fitku, na snídani, v hospodě.

Příležitost totiž skoro nikdy nevypadá jako příležitost. Vypadá jako člověk, se kterým se bavíte ve frontě, a za rok vám napíše, jestli mu neuděláte web.

My jsme totiž nikdy nechtěli podnikat. Nikdy jsme si neřekli, že chceme firmu. Chtěli jsme tvořit a firma byl jenom obal, do kterého se to dalo zabalit. Ale bylo to nejhezčí nutné zlo, jaké mohlo přijít. Nakonec je to jenom rámeček kolem toho, co bychom dělali tak jako tak. Jenom to, co jsme dřív dělali po večerech, děláme teď ve dne.

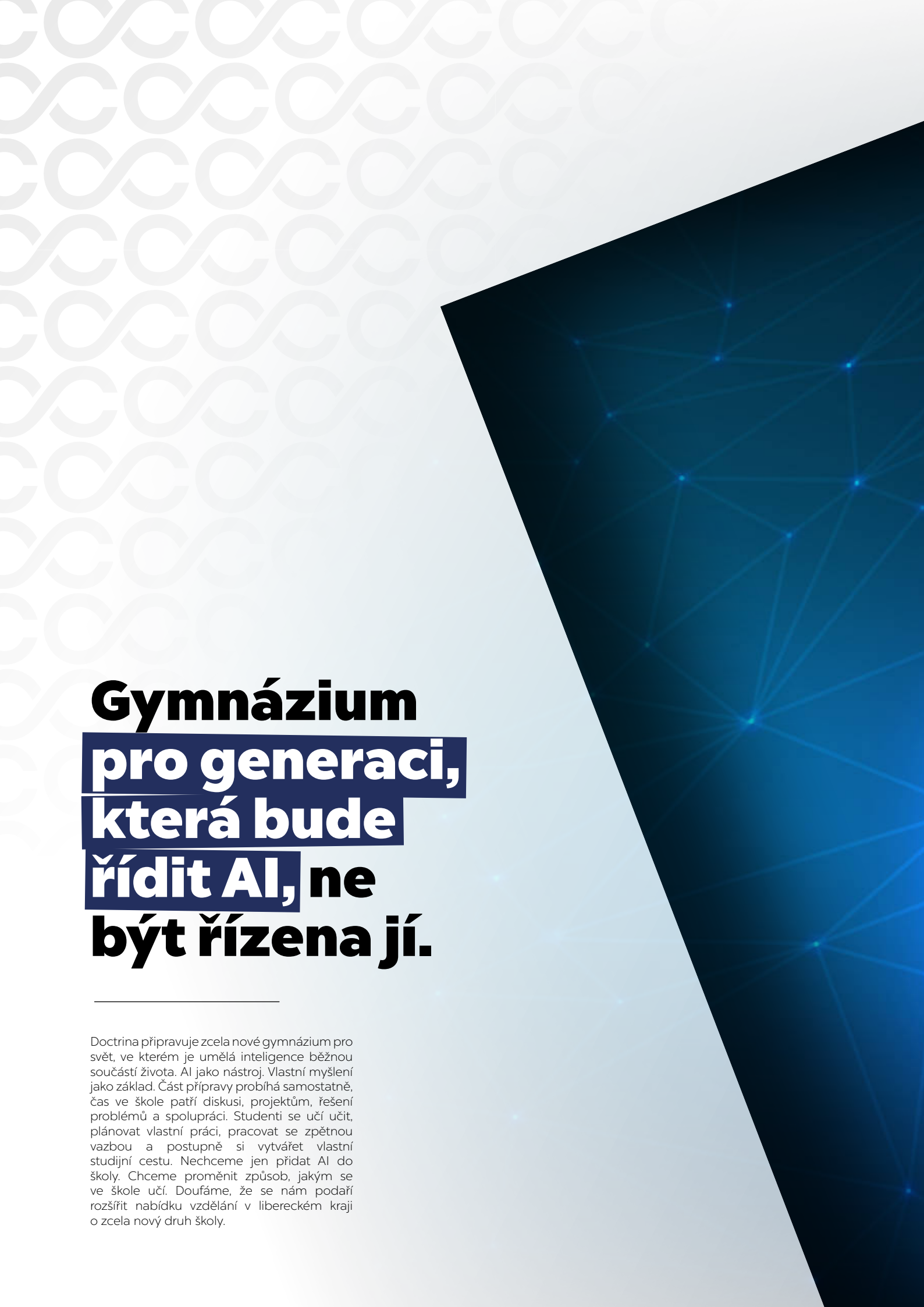

Nová mezinárodní kapitola Doctriny **NEW** **Gymnázium** s Cambridge certifikací.

Naše osmileté gymnázium stojí před jednou z nejvýznamnějších proměn ve své historii. Transformaci na anglicko-české bilingvní gymnázium, které propojí české vzdělávání s mezinárodním programem Cambridge. Chceme studentům nabídnout pevné základy českého gymnaziálního vzdělání, skutečně funkční akademickou angličtinu a schopnost přemýšlet v širších souvislostech. Nejde přitom pouze o více hodin angličtiny ani o několik předmětů vyučovaných v cizím jazyce. Nový směr má změnit způsob, jakým studenti pracují s informacemi, formulují vlastní názory, argumentují, spolupracují a převádějí své znalosti do konkrétních výstupů.

Pokračování na straně 42.

Gymnázium pro generaci, která bude řídit AI, ne být řízena jí.

Doctrina připravuje zcela nové gymnázium pro svět, ve kterém je umělá inteligence běžnou součástí života. AI jako nástroj. Vlastní myšlení jako základ. Část přípravy probíhá samostatně, čas ve škole patří diskusi, projektům, řešení problémů a spolupráci. Studenti se učí učit, plánovat vlastní práci, pracovat se zpětnou vazbou a postupně si vytvářet vlastní studijní cestu. Nechceme jen přidat AI do školy. Chceme proměnit způsob, jakým se ve škole učí. Doufáme, že se nám podaří rozšířit nabídku vzdělání v libereckém kraji o zcela nový druh školy.

Angličtina,

kterou

děti žijí.

Ne lekce, kterou

musí přežít.

V NEW školce děti angličtinu neslyší jen při výuce. Přirozeně ji používají a zažívají v každodenních situacích: při hře, venku, u jídla, při pohádkách i během běžné komunikace. Díky tomu se jazyk stává přirozenou součástí jejich dne.

CAMBRIDGE
International Education

Cambridge International School

Když se angličtina stane přirozenou součástí dětského světa.

Mateřská škola Doctrina není jen obyčejnou školkou. Je to živoucí, bilingvní organismus, kde se děti učí angličtinu zcela přirozenou cestou skrze hru, zábavu a každodenní objevování světa po boku rodilých mluvčích. O tom, jak probíhá běžný den v tomto inspirativním prostředí plném emocí, pokroků a radosti z maličkostí, jsme si povídali s učitelkou Věrkou Kotůčkovou. Její vyprávění odhaluje nejen profesionalitu celého pedagogického týmu, ale především obrovské srdce, které do práce s předškoláky denně vkládá.

**„Obyčejný den
ve školce je ta-
ková horská
dráha.“**

VĚRKA
KOTŮČKOVÁ

CELÝ
ROZHOVOR

**Věr-
ko, jak
dlouho už
v mateřské škole
Doctrina působíte a jaká
byla vaše cesta sem?**

Pracuji zde od září minulého roku. Nicméně zkušenost s anglickou školkou už mám z dřívější. Před mateřskou dovolenou jsem také pracovala ve školce s podobným anglickým konceptem. Poté jsem odešla na mateřskou mám tříletou holčičku a teď jsem se do tohoto bilingvního prostředí s nadšením vrátila.

Pokud byste měla Doctrinu představit někomu, kdo o ní nikdy neslyšel, jaká slova byste zvolila?

Popsala bych ji jako mimořádně přátelské bilingvní prostředí se skvělým kolektivem. Je to místo, kde se děti naprosto přirozeně potýkají s angličtinou každý den, v průběhu celého dne. Není to o drilování slovíček, ale o tom, že jazyk nasávají z prostředí kolem sebe.

Každodenní práce s dětmi musí být pestrá. Jak vypadá takový běžný den u vás ve školce?

Někdy to připomíná horskou dráhu! Chvilku je úplný klid a pohoda a najednou se rozjede nějaká velká akce. Prolínají se tam nejrůznější emoce – občas je to pláč, vzápětí zase obrovský smích. Je to velmi akční prostředí. Ale má to svůj jasný řád. Ráno se sejdeme, přijdou naši rodilí mluvčí, kteří si s dětmi hrají a komunikují výhradně anglicky. Po svačince máme společný anglický úvod do dne, hrajeme hry, cvičíme. Poté se děti dělí do menších českých a anglických skupinek. Následuje pobyt venku, oběd, odpočinek a odpoledne už je spíše ve znamení volnějších činností, do kterých se opět prolínají anglické lekce s našimi „rodiláky“.

Co je na tomto bilingvním přístupu podle vás nejcennější? Jak angličtinu vnímají samotné děti?

Je fascinující to sledovat. Předškoláci, kteří s námi rostou už od útlého věku, vnímají angličtinu jako naprosto přirozený druhý jazyk. U těch nejmenších je to zatím spíše forma hry – zpívají si, hrají, vstřebávají melodii jazyka. Ale už i menší děti mezi sebou často prohodí anglické věty nebo slo-

víčka. Komunikace s rodilými mluvčími je pro ně denním chlebem a absolutně ztratily jakýkoliv blok z cizího jazyka.

Vidíte na dětech během roku velké pokroky? Vzpomenete si na nějaký konkrétní zlom?

Posuny dělají absolutně všechny děti. Máme tu děti, které v září přišly nejisté, bály se komunikovat a potřebovaly si vybudovat sebevědomí. Během roku se před našima očima proměnily. Opravdu začaly krásně mluvit jak s ostatními dětmi, tak s námi dospělými. Ten obrovský posun v sebevědomí i v jazyce je tou nejlepší odměnou za naši práci.

„Děti potřebují klidné prostředí, kde mají prostor růst.“

Děti umí být velmi bezprostřední. Zažíváte s nimi veselé chvíle?

Já se v práci bavím v podstatě každý den! Nedávno jsme si s dětmi pouštěli jejich oblíbené písničky. Jeden chlapeček se hrozně dožadoval metalu. Tak jsme pustili Metallicu a on tam začal neskutečně pařit! To jsme se opravdu od plic zasmáli. Na druhou stranu mě děti dojímají. Měli jsme „bye-bye party“, kdy jsme se loučili s předškoláky. Když jsme je pasovali na školáky, málem mi ukápla slza. A když jsem se podívala do hlediště na plačící maminky, byl to neuvěřitelně silný a dojemný okamžik.

Co pro vás osobně znamená být učitelkou na Doctrině?

Pro mě je to pouto. S dětmi jsem každý den a postupně si k sobě nacházíme cestu. Získávám od nich okamžitou zpětnou vazbu, nastavují mi zrcadlo. Ony se učí od nás, ale my se ohromně moc učíme od nich. Učí mě obrovské trpělivosti a především schopnosti radovat se z naprostých maličkostí, což my dospělí v tom každodenním shonu často zapomínáme.

Proč by rodiče měli zvolit právě vaši školku pro své děti?

Protože jim můžeme poskytnout opravdu přátelské prostředí, kde se děti formou hry a zábavy učí přirozeně angličtinu. A v dnešním světě je vybavit dítě znalostí dalšího jazyka už od útlého věku tím nejlepším vkladem do jeho budoucnosti. U nás navíc děti získají zdravé sebevědomí a lásku k poznávání.

Děti v New Doctrina nasávají angličtinu s obrovskou lehkostí.

Přijel z prosluněné Austrálie, aby na severu Čech učil děti cizí jazyk. Luke, rodilý mluvčí a učitel v liberecké škole a školce New Doctrina, je důkazem toho, že když se spojí vášně pro vzdělávání s inovativním a pečujícím prostředím, vznikají malé zázraky. O tom, jak bilingvní prostředí formuje dětské

vnímání, proč je důležité začít s výukou co nejdříve a jaké nové výzvy a projekty škola chystá pro širokou veřejnost, jsme si povídali v našem exkluzivním rozhovoru, který odhaluje to nejlepší, co moderní pedagogika na Doctrině nabízí.

LUKE
PIANTADOSI

CELÝ ROZHOVOR

Luke, z daleké Austrálie až do Liberce, to je docela skok. Co tě sem vlastně přivedlo?

Přestěhoval jsem se sem zhruba před šesti lety, v roce 2019, v podstatě díky příteli, který už tu pracoval jako učitel. I když jsem se na chvíli do Austrálie vrátil, Liberec si mě získal. Je to město s nádherným klidem, skvělým životním tempem a v porovnání s Austrálií se tu neuvěřitelně snadno cestuje a poznává okolí.

„Během jediného měsíce už děti vstřebávají základy angličtiny.“

A proč padla volba právě na školu New Doctrina?

Rozhodujícím faktorem byla moje partnerka, která v New Doctrina působí jako vedoucí angličtiny. Cítil jsem, že mi její zkušenosti mohou v mých učitelských začátcích nesmírně pomoci. Ale hlavní bod zlomu přišel, když jsem poznal samotné vedení. Způsob, jakým Honza, pan ředitel, k celé škole přistupuje, mě ohromil. Děti jsou pro něj na prvním místě a to se naprosto prolíná s mými osobními hodnotami a vizí toho, jak by mělo vzdělávání vypadat.

V čem spočívá to kouzlo a výhoda, kterou dětem New Doctrina dává?

Na Doctrině je veškerá pozornost upřena na růst a celkovou pohodu dítěte. Máme k dispozici obrovské množství moderních zdrojů a nástrojů, což nám učitelům dává prostor vyučovat s maximálním nasazením. Pro rodiče to znamená jistotu, že jejich děti jsou v nejlepších rukách. Úroveň naší výuky a ta neskutečná míra péče všech pedagogů dělá

zásadní rozdíl. A co lidé možná neví – máme zde dva rodilé mluvčí, se kterými děti tráví většinu dne. Získávají tak bezkonkurenční výhodu přirozeného poslechu i komunikace.

„Začít s cizím jazykem brzy znamená obrovský rozdíl.“

Jak rychle děti nasávají nový jazyk, když do něj v září doslova „skočí“?

Je to ohromující proces. U dětí ve školce to jde neuvěřitelně rychle, ale i u prvňáků a druháků vidíme obrovské pokroky. Během prvního měsíce dokážou nasát základní kameny komunikace. Snažíme se výuku propojovat přes hru. Z pohledu dětí jde o zábavu, kterou znají z češtiny, ale jakmile ji obalíme do angličtiny, stává se z ní napínavé dobrodružství. Když si uvědomím, že moje vlastní zkušenosti s jazyky z dětství (italština od prarodičů) mi zůstaly dodnes, zatímco to, co jsem se učil na střední škole, dávno vprchalo, jsem naprosto přesvědčen o nutnosti začít co nejdříve.

Vím, že připravujete nové projekty, aby z vašich zkušeností mohlo těžit více dětí z Liberce...

Přesně tak! Můj osobní rozvrh byl natolik plný, že nebylo možné vyhovět všem zájemcům. Proto spouštíme nové jazykové kluby – lekce pro malé skupiny dětí, kde se jim můžeme maximálně věnovat. K tomu otevíráme prázdninové kurzy na podzim, jaro i léto. Chceme tyto úžasné možnosti nabídnout i širší veřejnosti z celého Liberce. Budeme s dětmi chodit na procházky, obědvat s nimi a povídat si přirozeně anglicky mimo striktní třídní režim. Rodiče mohou své děti snadno přihlásit skrze náš webový formulář a otevřít jim tak cestu ke skvělé jazykové budoucnosti.

Když se z bojácného dítěte stane sebevědomý kamarád.

Práce učitelky v mateřské škole je posláním, které vyžaduje nejen nekonečnou trpělivost, ale především obrovské srdce a empatii. O tom, jaké to je provázet děti jejich prvními kroky ve vzdělávacím systému, jak překonávat jazykové bariéry a jak budovat v dětech zdravé sebevědomí, jsme si povídali s Anetou Srkal. Aneta působí jako učitelka v bilingvní mateřské škole New Doctrina, kde se denně setkává s dětmi z různých koutů světa a pomáhá jim objevovat svět ve dvou jazycích současně.

Jak byste popsala běžný den ve vaší školce někomu, kdo k vám ještě nikdy nezavítal?

Naše školka je specifická tím, že je plně bilingvní. V praxi to znamená, že u nás děti neustále slyšají jak češtinu, tak angličtinu. Kromě mě a dalších českých pedagogů u nás působí také anglicky mluvící vyučující a výuka tak plynule probíhá v obou jazycích. Děti tu angličtinu nenasávají formou nějakého tvrdého učení, ale naprosto přirozeně, v průběhu celého dne.

Od ranních spontánních her, přes řízené činnosti, až po pobyt venku a odpočinek.

A woman with long blonde hair, Aneta Srkal, is sitting in a large, plush red armchair. She is wearing a black cardigan over a light-colored top and dark pants. She is looking directly at the camera with a slight smile. The background is a soft-focus indoor setting with shelves and colorful storage bins.

ANETA
SRKAL

CELÝ
ROZHOVOR

Kromě výuky jazyků nám ale jde především o celkový všestranný rozvoj dětské osobnosti. Chceme, aby den byl živý, ale zároveň měl svůj pevný řád, protože právě řád dává dětem nezbytný pocit jistoty.

Když už mluvíme o jistotě, co podle vás hraje v předškolním rozvoji tu naprosto nejzásadnější roli, i když to na první pohled nemusí být vidět?

Je to jednoznačně pocit bezpečí. To je absolutní základ všeho. My se snažíme dětem vytvořit prostředí, kde se nebudou bát. Pokud se dítě nebojí projevovat, ptát se, zkoušet nové věci a především pokud se nebojí udělat chybu, pak se toho ve finále naučí mnohem více. Bezpečné prostředí je půdou pro zdravý růst. Z chyb se nesmí dělat strašák, chyby jsou přece přirozenou součástí procesu učení a poznávání světa.

„Při hře spolu děti někdy komunikují i anglicky.“

Práce v bilingvním prostředí musí přinášet spoustu zajímavých situací. Vzpomenete si na nějaký konkrétní případ dítěte, kde jste vnímala obrovský posun?

Ano, takových případů je více, ale jeden mi utkvěl v paměti obzvlášť silně. Nastoupil k nám chlapec, cizinec, který do té doby neměl s češtinou vůbec žádný kontakt. Jeho začátky byly těžké. Byl hodně bojácný, držel se stranou, nechtěl se příliš zapojovat do kolektivu, protože prostě nerozuměl. My jsme mu dali čas a prostor. Postupně během roku se začal osmělovat a učit se první slovíčka. Ke konci školního roku už mluvil opravdu pěkně, ale ten největší šok při-

šel po prázdninách. Když se vrátil do školky, byl z něj úplně jiný kluk. Dokonale se zapojil, těšil se na kamarády, bariéra úplně zmizela. Sledovat takový přerod je na mé práci to vůbec nejkrásnější.

„Děti jsou bezprostřední, upřímné a umějí se radovat z maličkostí.“

A jak vlastně děti reagují na cizí jazyk, když do školky teprve nastoupí? Není to pro ně matoucí?

Děti v tomto věku jsou neuvěřitelně flexibilní. Ony ten cizí jazyk vnímají naprosto přirozeně, nedělají v tom žádnou velkou vědu. Vědí, že se mnou mluví česky, a jakmile přijde anglický mluvčí, automaticky přepínají do angličtiny. Dokonce se nám běžně stává, že česky mluvící děti mezi sebou při hře používají anglická slovíčka, nebo že cizinec hledá český výraz a pomůže si angličtinou. Vznikají u toho velmi vtipné a roztomilé momenty. Přítomnost cizinců navíc české děti obrovsky obohacuje, protože berou jako normu, že svět je rozmanitý.

Když se ohlédnete za svými roky v New Doctrině, na co jste opravdu hrdá?

Nejvíce hrdá jsem na ten ucelený proces, kterým u nás děti projdou. Přijdou k nám jako ta malinkatá, vyjukaná stvořeníčka. Vy s nimi strávíte několik let, vidíte každý jejich krůček, každý úspěch i to, jak překonávají překážky. Rostou vám před očima. A pak přijde ten moment, kdy z nich jsou velcí předškoláci a vy je na naší tradiční „bye-bye party“ musíte pustit dál do světa. Je to dojemné a zároveň naplňující. Pokud rodiče hledají místo, kde vládne opravdový lidský přístup a kde z dětí rostou sebevědomí malí lidé, v New Doctrině jsou na správném místě. Nemusí se bát nám své dítě svěřit.

Místo, kde děti rostou, objevují a mluví dvěma jazyky.

Práce učitelky v mateřské škole je posláním, které vyžaduje nejen nekonečnou trpělivost, ale také obrovské srdce a nadšení pro objevování světa dětskýma očima. Ivča Kohútová, sympatická a energická paní učitelka z bilingvní školky New Doctrina v Liberci, nám v rozhovoru poodhalila, jak vypadá každodenní dobrodružství s předškoláky. Co obnáší práce v moderním bilingvním prostředí, jak děti vnímají anglič-

tinu a proč je právě bezpečné a podnětné prostředí klíčem k úspěšnému startu do života. Přečtěte si inspirativní povídání o radostech, výzvách i úsměvných momentech, které přináší život mezi nejmenšími.

IVA
KOHÚTOVÁ

CELÝ
ROZHOVOR

**Ivčo,
učíte už
třetím rokem
a v New Doctrina se
věnujete těm nejstarším dě-
tem ve školce – předškolákům. Jak
byste atmosféru vaší školky popsala ně-
komu, kdo o ní slyší poprvé?**

Především bych vyzdvihla náš bilingvní kolektiv. Jsme školka, která dětem nabízí přirozenou konverzaci jak v angličtině, tak v češtině. Každý běžný den je plný positivity, radosti, smíchu a samozřejmě i spousty her. Zkrátka zdravé a tvůrčí prostředí, i když to občas může vypadat jako malý chaos. Pro mě osobně je naplňující vidět tu vášeň a nadšení dětí, když společně probíráme nová témata.

„Když dítě odejde připravené do první třídy, jsem na něj hrdá.“

Mateřská škola hraje zásadní roli v rozvoji dětské osobnosti. Co je podle vás tím nejdůležitějším faktorem, který dětem pomáhá zdravě růst a rozvíjet se?

Určitě je to prostředí a kolektiv. Dítě potřebuje cítit bezpečí, aby mělo klid hledat, co by ho mohlo bavit a v čem by mohlo vynikat. Pokud má vytvořené bezpečné zázemí, může přirozeně růst a rozvíjet svůj potenciál. Obrovskou roli v tom hraje také pedagog. Je nesmírně důležité, aby učitel byl pro dítě někým, komu může absolutně důvěřovat. Když pedagog a dítě žijí ve vzájemné symbióze a mohou si otevřeně povídat naprosto o všem, má to pro dětskou duši obrovský význam.

Vaše školka klade velký důraz na angličtinu. Jak na cizí jazyk reaguji předškolní děti? Nemají s tím problém?

Vůbec ne! Děti v tomto raném věku fungují doslova jako houby. Nasávají informace neuvěřitelně rychle. Když před nimi začnete plynule mluvit anglicky, možná je to zpočátku malinko zaskočí, ale velmi rychle to přijmou. Angličtina se pro ně stane naprosto přirozenou součástí jejich života ve školce. Dokonce vidíme, že cizí slova zcela automaticky zapojují do běžné hry. Třeba zrovna nedávno se holčičky bavily o zvířátkách a samy od sebe používaly anglické výrazy. Někdy se stane, že přijdou za mnou, začnou na mě mluvit anglicky a po chvíli jim bleskne hlavou: „Jé, na tebe můžu vlastně mluvit česky.“ Je to fascinující sledovat.

Práce s dětmi přináší i řadu vtipných momentů. Vzpomenete si na nějaký z poslední doby?

Těch je spousta! Nedávno se mě děti zvědavě ptaly, kolik mi je let. Když jsem jim odpověděla, že dvacet sedm, hned následovaly otázky, jestli už mám děti a manžela. Když jsem odpovíděla, že ještě ne, dočkala jsem se upřímného dětského údivu a hlášky, že už jsem na takové věci vlastně stará. Moc mě to pobavilo, podle mých předškoláků už zřejmě patřím do důchodu! Děti mají neuvěřitelný dar vidět svět po svém a s nimi se člověk opravdu nikdy nenudí.

A kdy cítíte největší hrdost na svou práci a na své žáčky?

Ty momenty hrdosti přicházejí často v každodenních maličkostech. Třeba když se učíme o vesmíru, jdeme do planetária nebo sledujeme dokumenty. Největší odměnou a pocitem hrdosti je pak pro mě chvíle, kdy slyším, jak si děti samy hrají a v konverzaci používají přesně ty termíny a informace, které jsme společně objevovali. Tehdy si uvědomím, že moje práce má hluboký smysl. Že to, co jim předávám, nejde jedním uchem tam a druhým ven. Velkým zadostiučiněním je i ten obrovský posun, který děti udělají od září do července, kdy jsou krásně připravené vstoupit do první třídy. A nejkrásnější je potkat je po pár měsících na základní škole jako opravdové, sebevědomé školáky.

Co byste závěrem vzkázala rodičům, kteří uvažují o zápisu do New Doctrina?

To hlavní je náš přátelský kolektiv učitelů, protože pro rodiče je klíčové vědět, že o jejich dítě pečují fungující a komunikující tým profesionálů. A samozřejmě naše angličtina – schopnost dětí komunikovat od útlého věku dvěma jazyky je neuvěřitelná devíza pro jejich budoucí úspěch. Děláme maximum pro to, aby děti u nás byly šťastné, rozvíjely se a staly se z nich skvělí partáci do života.

NOVÁ TVÁŘ: Příběh nové rodilé mluvčí v NEW škole i školce.

Svoji učitelskou kariéru jsem zahájila v roce 2019 v Praze, kde jsem objevila hlubokou radost a naplnění, které mi přináší výuka malých dětí. V roce 2021 jsem se přestěhovala do Chrástavy, abych zde vychovala vlastní rodinu. Předškolní vzdělávání je mou hlubokou vášní. Pevně věřím, že zvládnutí jazyka otevírá mladým studentům cesty, které by jim jinak mohly zůstat skryty. Když jsem hledala instituci, která sdílí tyto vysoké standardy, okamžitě mě to přitáhlo k New Doctrině. Celý pedagogický sbor se zde věnuje vytváření pečujícího, sofistikovaného a podnětného prostředí. Naši nejmladší žáci si zde osvojují nejen druhý jazyk, ale získávají také základní nástroje k tomu, aby proplouvali životem jako laskaví, kriticky uvažující lidé, kteří s jistotou přijímají budoucnost. Když zrovna nejsem ve třídě, ráda vyrážím s rodinou za dobrodružstvím, vařím a starám se o svou zeleninovou a květinovou zahradu.

I began my teaching career in Prague in 2019, where I discovered the profound joy and fulfillment that teaching young children brings. In 2021, I relocated to Chrástava to raise my own family. Early childhood education is a deep passion of mine; I firmly believe that language mastery unlocks pathways for young learners that might otherwise remain hidden. When seeking an institution that shared these high standards, I was instantly drawn to New Doctrina. The entire faculty is dedicated to cultivating a caring, sophisticated, and supportive environment. Here, our youngest learners acquire not only a second language but also the foundational tools to navigate life as kind, critical thinkers who confidently embrace the future. When I am not in the classroom, I love going on adventures with my family, cooking, and tending to my vegetable and flower gardens.

A portrait of Jessica Larson, a woman with long, straight brown hair and blue eyes, smiling gently. She is wearing a yellow top and a thin necklace with a small circular pendant. The background is a soft-focus indoor setting with warm lighting. The text 'JESSICA LARSON' is overlaid in large, white, bold letters at the bottom left.

JESSICA
LARSON

ANEŽKA SÁLOVÁ

Dětská radost a přirozený růst na Doctrině

Úsměvy už ve dveřích, upřímná radost a přátelské objetí na přivítanou. Tak vypadá běžné ráno Anežky Sálové, pětadvacetileté učitelky ve třídě Lvíčků v soukromé mateřské škole NEW Doctrina. V rozhovoru nám prozradila, proč je pro vývoj dětí naprosto klíčové bezpečné prostředí, jak snadno děti překonávají jazykové bariéry díky rodilým mluvčím a proč je hra tím nejlepším učitelem.

Jak se daří cizojazyčným dětem začlenit do kolektivu, který mluví jiným jazykem?

Na Doctrině to jde velmi přirozeně. Zakládáme si na tom, že naše prostředí je naprosto bezpečné a nenásilné. Děti cizinců u nás dostanou čas a podporu. Náš bilingvní program, kde působí čeští pedagogové i angličtí rodilí mluvčí, zajistí, že děti nasávají jazyk jako houby. Během pár měsíců se adaptují tak, že si začnou normálně hrát a mluvit v obou jazycích.

A jak na to reagují české děti? Není pro ně cizí jazyk překážkou?

Právě naopak! Z angličtiny si berou jen to nej-

lepší. Formou písniček, her a tancování získávají slovní zásobu naprosto podvědomě. Jakmile potřebují vysvětlit zahraničnímu kamarádovi, že si jdou umýt ruce, s přehledem to na něj zkusí anglicky. Učí se tak nejen nová slovíčka, ale především vzájemné toleranci, empatii a pomoci.

„Nejhezčí je pozorovat, jak děti zvládají stále více věcí samy.“

Je to právě ta hra, která je k tomu nejvíce motivuje?

Přesně tak. Děti se v předškolním věku nejvíce učí hrou. Nenutíme je do drilu, necháváme jim prostor, aby objevovaly svět skrze vlastní zážitky a zábavu. A výsledky, které u nás ve školce vidíme, jasně ukazují, že to je ta nejlepší možná cesta.

„Děti mají radost už z toho, že mohou někomu pomoci.“

Učíme děti anglicky myslet. Ne jen překládat.

*NEW ZŠ je bilingvní cesta Doctriny pro děti, které chtějí vyrůstat **v češtině pevně a v angličtině přirozeně**. Jazyk u nás není předmět navíc, ale živá součást školního dne.*

Vítáme nové prvňáčky!

*V bezpečném podnětném prostředí
děti citlivě vedeme k samostatnosti,
odpovědnosti, výsledkům
a k sebevědomé budoucnosti.*

Proč je bilingvní výuka na Doctrině to nejlepší pro vaše děti.

Jasmine Spaans vyměnila slunnou Austrálii za severočeský Liberec v době, kdy se svět kvůli pandemii zastavil. Původně farmaceutka se zdravotnickým vzděláním našla v České republice zcela nový smysl života – začala učit ty nejmenší děti angličtinu. Dnes je nedílnou součástí týmu mateřské školy Do-

ctrina. V exkluzivním rozhovoru sdílí své zkušenosti s tím, jak snadno děti nasávají cizí jazyk, jaké dojemné momenty při výuce zažívá a proč je právě Doctrina místem, které dá vašim dětem ten nejlepší myslitelný start do života.

A woman with brown hair tied back, wearing a colorful floral patterned shirt and olive green trousers, is sitting in a large, plush red armchair. She is smiling slightly at the camera. Her hands are clasped in her lap. The background is a soft-focus indoor setting with purple and blue storage bins visible on shelves.

JESMIN
SPAANS

CELÝ
ROZHOVOR

**Jesmíne,
váš příběh je vel-
mi netradiční. Jak se
stane, že se člověk přesune
z Austrálie rovnou do Liberce a navíc
vymění farmacii za školství?**

Je to vlastně docela vtipný příběh. V Adelaide jsem potkala svého partnera Lukea. Zrovna se chystal na svou druhou cestu do Česka. Byli jsme přesně uprostřed tvrdých covidových restrikcí a on se mě zkrátka zeptal, jestli chci jet s ním. Cestování v té době jinak nepřípadalo u úvahy, takže to byl takový ten moment „proč tomu nedat šanci“. A tak jsme tady. Co se týče profese, původně jsme oba skutečně pracovali v lékárně, mám zdravotnické vzdělání. Učení pro mě byl naprosto nový svět. Pár let mi trvalo, než jsem se v tom našla, ale dnes s jistotou vím, že je to neuvěřitelně naplňující práce.

„Ted’ už je pro mě Liberec jako domov.“

Jaké byly vaše začátky v nové zemi? Přece jen, Liberec není anglicky mluvící metro-pole.

Začátky nebyly vůbec jednoduché. Přijeli jsme do lockdownu, poprvé v životě jsem byla daleko od rodiny a přátel, izolovaná na relativně malém prostoru. Nemohli jsme cestovat, poznávat okolí, budovat si okruh známých. Běžná komunikace byla výzvou – s mladými lidmi se anglicky domluvíte, ale se staršími generacemi to v menším městě v podstatě nejde. Museli jsme se naučit přežít. Rychle jsem si osvojila základy, jak si v obchodě u pultu objednat sýr a šunku. Dnes už je to ale úplně jiné, Liberec se pro nás stal skutečným domovem.

Proč jste si pro svou pedagogickou praxi vybrala právě školu Doctrina? Čím je podle vás výjimečná?

Na Doctrině si nesmírně vážím anglického jazyka. Pro mě to byla přirozená volba. Už předtím, než

Doctrina převzala tuto konkrétní školkou, šlo o instituci s dvacetiletou jazykovou tradicí. Byla tam obrovská vášeň. A když do toho následně vstoupila Doctrina, vzala všechny tyto skvělé základy a posunula je na mnohem vyšší a lepší úroveň. Dokážou vytvořit prostředí, které rodiče pro své děti zkrátka chtějí, protože vidí reálné výsledky.

„Angličtina se pro děti stává druhou přirozeností.“

Když se bavíme o výsledcích, jaké pokroky u dětí vidíte?

Já mám to obrovské štěstí, že pracuji s těmi úplně nejmenšími dětmi. Na začátku školního roku sem přijdou a neumí anglicky jediné slovo. A na konci roku? To už s nimi vedete normální plynulou konverzaci. Děti jsou jako nepopsaný list papíru, nasávají úplně všechno z okolí. Čím dříve s jazykem začnou, tím je to pro ně snazší. Je to mnohem efektivnější, než když se já snažím naučit česky v dospělosti.

Vzpomenete si na nějaký konkrétní moment, který vás u dětí dojal nebo překvapil?

Těch momentů prozření byla za těch šest let spousta. Výuka u nás je pečlivě strukturovaná, máme jasné osnovy. Ale ty nejkrásnější momenty se často odehrávají ve chvílích nestrukturovaného času, během volné hry. Když za vámi přijde dítě, které se ještě před pár měsíci bálo promluvit, a sebevědomě vám začne anglicky vysvětlovat něco, co by dřív nedokázalo, je to nádherné. Úplně nejkrásnější je, když se k vám zničehonic otočí to nejtišší a nejstydlivější dítě ve třídě a s ledovým klidem vám řekne celou bezchybnou anglickou větu. To je prostě něco naprosto úžasného.

Co byste vzkázala rodičům, kteří aktuálně váhají, kam své dítě přihlásit?

Dáváte jim obrovský náskok do života. Biligvní prostředí zajistí, že se pro ně angličtina stane druhou přirozeností a naprostou normou. Doctrina je zkrátka vysoce kvalitní instituce, jejíž obrovskou výhodou je právě tento intenzivní důraz na cizí jazyk. Nemyslím si, že by u nás existovalo mnoho dalších míst, která by toto dětem nabízela v takovém rozsahu a s takovou péčí. Je to unikát.

„Mám ráda chvíle, kdy dítě úplně zapomene, že mluví jiným jazykem.“

Monika Krpačová stála u zrodu první třídy bilingvního programu NEW Doctrina. S jakou vizí do školy vstupovala, proč je pro ni důležitý pocit bezpečí a jak vnímá pokroky svých žáků po dvou letech? V rozhovoru přibližuje každodenní radosti i výzvy výuky, která propojuje český základ s přirozeným osvojováním angličtiny.

Byla jste první třídní učitelkou NEW základky. S jakou představou jste před dvěma lety poprvé vstoupila do třídy a co jste chtěla dětem od začátku dát?

První třída NEW základky pro mě byla opravdu srdcovou

záležitostí. Po letech praxe vím, jak moc záleží na tom, jaké první školní vzpomínky si dítě odnese. Právě ty často rozhodnou o tom, jestli bude chodit do školy s radostí a chutí objevovat. Když jsme před dvěma lety otevírali první třídu NEW základky, bylo to ještě výjimečnější.

Nezačínaly jen děti, ale vlastně jsme společně začínali úplně novou kapitolu školy. Byla v tom radost, očekávání i zodpovědnost.

Od začátku jsem si přála jediné – aby děti cítily, že škola je bezpečné místo. Místo,

MONIKA
KRPAČOVÁ

kde mohou být samy sebou, kde se nemusí bát zeptat, udělat chybu nebo říct svůj názor.

Předtím jste mnoho let učila na české ZŠ. Doctrina s výukou angličtiny. Co nový anglicko-český model umožňuje dělat jinak a v čem vidíte jeho největší přínos?

Na Doctrině má angličtina velmi důležité místo, ale tady je součástí každodenního života. Děti angličtinu používají při hře, při společné práci, při běžných situacích během dne. Mám ráda chvíle, kdy dítě úplně zapomene, že mluví jiným jazykem. Prostě si jde něco půjčit, něco vypráví kamarádovi nebo se na něco zeptá. V tu chvíli je vidět, že se angličtina stala přirozenou součástí jeho světa. A myslím, že právě to je největší dar bilingvní výuky.

„Mým úkolem je udělat všechno pro to, aby děti měly chuť tuhle náročnou cestu zvládnout.“

Do první třídy přicházejí děti s různou zkušeností s angličtinou. Jak vypadají první týdny, aby se dítě, které téměř nic neumí, cítilo bezpečně a nezačalo se jazyka bát?

První týdny jsou hlavně o vztazích. Ne o tom, kolik slovíček si děti zapamatují. Každé dítě přichází s jinou zkušeností. Některé už angličtinu zná z mateřské školy, jiné ji slyší skoro poprvé. Ale děti si ten rozdíl mnohem méně připouštějí než dospělí.

Není potřeba, aby dítě začalo hned první den mluvit. Nejdřív poslouchá, pozoruje, získává jistotu. Každé dítě má své tempo a my ho respektujeme.

Vzpomenete si na konkrétní okamžik, kdy jste si poprvé uvědomila, že děti už anglické věty nepřekládají, ale začínají v angličtině skutečně přemýšlet?

Ano. Pozorovala jsem děti při volné hře. Stála jsem trochu stranou a najednou jsem si uvědomila, že si mezi sebou povídají anglicky. Nikdo je nevyzval, nebyla to žádná aktivita v hodině. Prostě si hrály.

Když se podíváte na své loňské druháky, v čem se za dva roky změnili?

Když si vzpomenu na jejich první školní den a podívám se na ně dnes, žasnu, jaký kus cesty jsme společně

ně ušli. Nejde jen o to, že krásně čtou nebo že si dokážou povídat anglicky. Největší radost mi dělá, že z nich vyrostli sebevědomí školáci. Nebojí se zeptat, umí spolupracovat, dokážou si poradit s drobnými překážkami a věří si mnohem víc než na začátku.

Někteří rodiče se obávají, že intenzivní angličtina může oslabit češtinu.

Těhle otázce moc dobře rozumím. Sama jsem řadu let učila na české škole, takže vím, jak důležité jsou pevné základy čtení, psaní i krásného vztahu k českému jazyku. Po dvou letech ale mohu rodiče uklidnit. Opravdu nemusí mít obavy. Češtině věnujeme stejnou péči jako angličtině.

Na výuce se podílí český učitel i rodilý mluvčí. Jak spolupráce těchto dvou pedagogů vypadá v praxi?

Každý do výuky přináší něco jiného. Rodilý mluvčí přináší dětem opravdovou angličtinu, přirozenou výslovnost, běžnou komunikaci. Český učitel zase dobře zná děti a jejich potřeby. Ví, kdy je povzbudit, kdy zpomalit nebo kdy naopak přidat. Nemáme rozdělené role. Jsme tým.

„Děti nejvíc potřebují cítit, že rodiče mají radost z jejich pokroků. Je to společná cesta školy a rodiny.“

Jak se vám daří spojovat radost, tvořivost a bezpečné prostředí s náročností?

Někdy si lidé myslí, že když se děti ve škole smějí, hrají si nebo tvoří, není výuka dost náročná.

Já to vnímám úplně opačně. První třída je krásná, ale zároveň velmi náročná. Děti se během jednoho roku naučí neuvěřitelné množství nových věcí. Číst, psát, počítat, soustředit se, spolupracovat... To všechno stojí velké úsilí. Viděla jsem děti, které přišly do školy nesmělé, některé téměř bez angličtiny, jiné s velkou trémou. A dnes? Jsou z nich sebevědomí třetáci, kteří se nebojí mluvit, přemýšlet, spolupracovat a objevovat nové věci.

ME+: Dvě řeči.

Jeden příběh –

ten vlastní.

Bilingvní vzdělávání není jen o tom, že dítě dokáže říct stejnou věc česky i anglicky. V NEW Doctrině chceme, aby v obou jazycích umělo také přemýšlet, spolupracovat, pojmenovat svůj pokrok a rozumět samo sobě. Proto má anglicko-česká vzdělávací cesta vlastní podobu osobnostního programu: ME+.

Nejen jazyk. Také osobnost.

ME+ sleduje stejný cíl jako program Já+ na českých školách Doctrina: pomáhat dítěti poznávat jeho silné stránky, potřeby a vlastní směřování. V bilingvním prostředí k tomu přibývá další rozměr. Dítě se učí vyjádřit, co prožívá, co se mu daří a kde potřebuje oporu, v češtině i angličtině.

Název ME+ tuto myšlenku vystihuje jednoduše. Uprostřed stojí „já“ – konkrétní dítě se svou osobností, tempem a zkušeností. Znaménko plus představuje růst: nový krok, zvládnutou výzvu, odvahu promluvit, schopnost požádat o pomoc i ochotu převzít odpovědnost.

Angličtina, která se skutečně děje.

V NEW Doctrině není angličtina odděleným ostrovem v rozvrhu. Už v mateřské škole děti jazyk potkávají při hře, běžných činnostech i řízených aktivitách. Mohou si volit, v jakém jazyce budou komunikovat, získávají tak pocit bezpečí i prostor postupně se osmělit. Malé skupiny a častý kontakt s pedagogy včetně rodilých mluvčích umožňují, aby každé dítě jazyk aktivně zkoušelo vlastním tempem.

Na základní škole angličtina přirozeně vstupuje také do výtvarné, hudební a tělesné výchovy, do přestávek nebo společných situací u oběda. Děti se neučí nejprve vytvořit českou větu a potom ji překládat. Postupně si budují schopnost v angličtině rovnou reagovat a přemýšlet.

Chyba není stopka. Je to informace.

ME+ nevytváří tlak na bezchybný výkon. Dítě se učí vnímat chybu jako běžnou součást učení a pojmenovat, co už zvládlo a jaký bude jeho další krok. Průběžná zpětná vazba pomáhá učitelům přizpůsobovat podporu jednotlivým dětem a rodičům dává srozumitelnější obraz o tom, v čem jejich dítě roste.

Také Cambridge Progression Tests nebo SCIO testy nejsou vnímány jako závod. Jsou jedním z podkladů, které ukazují silnější i slabší oblasti a pomáhají plánovat další rozvoj.

Kam ME+ směřuje

Absolvent NEW Doctrina nemá být pouze žák s dobrou angličtinou. Má být sebevědomý, samostatný a bilingvní mladý člověk, který umí organizovat svou práci, převzít odpovědnost za učení, spolupracovat a respektovat odlišnosti. Dokáže klást otázky, hledat souvislosti, přemýšlet kriticky a představit svou práci v českém i anglickém jazyce.

Cílem ME+ není vychovat děti, které nikdy nechybují a vždy znají správnou odpověď. Cílem je, aby věděly, kdo jsou, uměly využít své silné stránky, dokázaly si říct o podporu a měly odvahu promluvit – ať už se jejich věta zrodí česky nebo anglicky.

Silné stránky dostávají jméno

Ve čtvrté třídě vstupuje do programu Gallupovo mapování talentů. Nezkoumá, kolik si dítě zapamatovalo z jednotlivých předmětů, ale pomáhá odhalit jeho přirozené předpoklady. Výsledek není nálepka ani seznam toho, co dítě neumí. Je to mapa možností: v čem může vynikat, co ho přirozeně motivuje a jak s jeho potenciálem dál pracovat.

S výstupy pracují děti, rodiče i škola společně a s podporou certifikovaných lektorů. Sebezpoznání se tak propojuje s konkrétními kroky ve výuce i doma.

ME+ ve čtyřech krocích:

Umím pojmenovat pokrok i chybu.

Přebírám odpovědnost a spolupracuji.

Poznávám své silné stránky.

Přemýšlím a komunikuji v obou jazycích.

Myslet ve dvou jazycích. Mířit za hranice běžného gymnázia.

*NEW Gymnázium připravujeme jako bilingvní akademickou cestu pro studenty, kteří chtějí **pevný český základ**, **silnou angličtinu** a schopnost přemýšlet v mezinárodním kontextu.*

Světová Cambridge licence poprvé v Liberci.

Doctrina otevírá dveře na prestižní univerzity.

Představte si školu, která spojuje to nejlepší z českého vzdělávacího systému s prestižním Cambridge mezinárodním kurikulem. Školu, kde studenti nezískávají jen encyklopedické znalosti, ale učí se kriticky myslet, řešit problémy v globálním kontextu a plynule komunikovat v angličtině. Přesně to přináší zcela nový koncept NEW GYMNÁZIUM. Tato naprostá novinka v regionu navazuje na úspěšný program Cambridge Primary a představuje unikátní cestu k dosažení špičkového výstupního vzdělání.

Spojení českého a mezinárodního kurikula Cambridge

NEW GYMNAZIUM není jen dalším gymnáziem. Jeho výjimečnost spočívá v promyšleném propojení národního Rámcového vzdělávacího programu (RVP) a mezinárodního kurikula Cambridge, které nastavuje globální standard pro vzdělávání. Toto kurikulum je celosvětově uznáváno předními univerzitami i zaměstnavateli, přičemž klade mimořádný důraz na akademickou přísnost, kritické myšlení a globální povědomí. Některé předměty jsou vyučovány zcela v anglickém jazyce, jiné v poměru s jazykem českým, což studentům umožňuje přirozené osvojení odborné terminologie.

Nižší gymnázium (11+): Stavíme pevné základy

Na nižším stupni gymnázia, takzvaném Lower Secondary pro studenty od 11 let, se výuka řídí jak českým RVP, tak pravidly Cambridge. Studenti se zde setkávají s předměty, které jsou vyučovány primárně podle metodiky Cambridge, jako je matematika, hudební výchova, výtvarná výchova a globální perspektivy. Pokrok a dovednosti studentů jsou průběžně sledovány. V kvartě je pak tento stupeň završen externě hodnoceným testováním Cambridge Lower Secondary Checkpoint, které zhodnotí individuální i skupinové výsledky a připravenost na další studium.

Vyšší gymnázium (14+): Flexibilita a zkoušky IGCSE

Na vyšším stupni (Upper Secondary) začíná pro studenty od 14 let klíčová fáze přípravy. Výuka zde staví na pevných základech z nižšího gymnázia a rozšiřuje se o učební plán Cambridge IGCSE (International General Certificate of Secondary Education). Tento plán je vysoce flexibilní, stimulační a umožňuje studentům výběr z široké nabídky předmětů, včetně angličtiny, matematiky, psychologie či zeměpisu. Zkoušky IGCSE, které probíhají na konci kurzu, jsou mezinárodní kvalifikační pro studenty ve věku 14 až 16 let. Hodnocení není pouze písemné, ale může zahrnovat i ústní, seminární či praktické zkoušky, čímž dává šanci vyniknout studentům s různými typy nadání. Výsledky jsou klasifikovány osmi mezinárodně uznávanými známkami (A* až G).

7 klíčových důvodů, proč zvolit NEW GYMNAZIUM

1

Prestiž a mezinárodní standard: Škola je součástí globální sítě s celosvětově uznávaným programem, který učí studenty kritickému myšlení a rozvíjí jejich vášeň pro učení.

4

Flexibilita a širší výběr (14+): Příprava na zkoušky IGCSE nabízí širokou volbu předmětů v základní i rozšířené úrovni.

2

Propojení s českým systémem: Kurikulum nefunguje izolovaně, ale je úzce provázáno s českým Rámcovým vzdělávacím programem.

5

Specializace (16+): V závěrečné fázi (zkoušky AS a A Level) se studenti profilují v předmětech, kterým se chtějí v budoucnu věnovat, čímž se efektivně připravují na akademický styl práce.

3

Nižší gymnázium jako pevný základ (11+): Osvojení základů klíčových předmětů v angličtině a práce na projektech.

6

Vstupenka na světové univerzity: Mezinárodní certifikáty IGCSE, AS a A Level jsou celosvětově respektovány univerzitami a zaměstnavateli jako důkaz akademických schopností.

7

Česká maturita s bonusem: Studium je završeno českou maturitní zkouškou s výhodou využití mezinárodních jazykových certifikátů k nahrazení její profilové části.

Bezpečný první krok do světa, který patří vašemu dítěti.

*Vytváříme prostředí, kde se dítě může
v klidu rozkoukat, navazovat vztahy,
objevovat a postupně získávat jistotu
samo v sobě.*

Chůva Romča: „Jsem tady ten mazlíčí element, jsme prostě partáci.“

Mateřská škola Doctrina si klade za cíl být místem, kde se děti cítí v první řadě přijímané, v bezpečí a milované. Pro nejmenší děti je vstup do nového prostředí obrovskou životní změnou. První krůčky bez rodičů bývají náročné, plné nejistoty a slziček. Právě proto je tu chůva Romča. U žlutásků funguje jako laskavý pilíř, o který

se ti nejmenší mohou opřít. V otevřeném rozhovoru nám popsala, co její práce obnáší, jak křehká jsou někdy ranní loučení a jaké dojemné i vtipné momenty s dětmi denně prožívá. Dočtete se také, proč je ve školce nesmírně důležitý onen „mazlíčí element“ a jaký neuvěřitelný pokrok udělají děti za jeden jediný školní rok.

ROMČA
ŘEZNÍKOVÁ

CELÝ
ROZHOVOR
Romčo, můžete nám blíže popsat, jaká je vlastně vaše role v mateřské škole Doctrina?

Pracuji tady na pozici chůvy u těch úplně nejmenších. Všichni mi tu říkají Romčo – děti, paní učitelky a mnohdy i rodiče. Snažím se být pro děti především obrovskou oporou, kamarádkou a partákem. Ty první krůčky dětí, kdy se ocitnou poprvé ve větším kolektivu a hlavně na delší dobu bez maminek, bývají hodně emotivní. Snažím se jim v těchto chvílích pomáhat a ulehčit jim to. Někdy jsou tam slzičky, jindy se děti naopak hned od začátku těší. Mojí absolutní prioritou je, aby to šlo od začátku dobře, aby se u nás cítily naprosto v bezpečí a byly zkrátka spokojené.

„Nejhezčí je, když je někde potkáte a ony se k vám hlásí.“
Co vás vůbec přivedlo k práci s těmi úplně nejmenšími a proč jste si vybrala zrovna tuto dráhu?

Je to především obrovská láska k dětem. Vždycky jsem se s radostí pohybovala v dětském prostředí, dříve jsem děti hlídala kamarádkám a známým. Zkrátka mě to přitahovalo. Baví mě si s nimi hrát, povídat si a prožívat s nimi celý jejich den od rána až do odpoledne. Když vidím, že jsou u nás šťastné a spokojené, je to pro mě ta vůbec největší odměna. Práce v prostředí školky Doctrina mě naprosto naplňuje, mám to tu opravdu moc ráda a cítím, že dělám to, co má smysl.

Jak vnímáte svou roli v porovnání s paní učitelkou? Máte nějaké výhody?

Určitě ano, každý z nás má ve třídě svou specifickou a důležitou funkci. Učitelky nesou pochopitelně větší zodpovědnost za celý vzdělávací plán, organizaci dne, komunikaci s vedením

a různé papírování. Mají toho na svých bedrech hodně. Já to беру tak, že jsem tady v té třídě ten mazlíčí element. Mám zkrátka víc času a prostoru si s dětmi jen tak sednout na koberec a hrát si s nimi. Když vidím, že je někomu zrovna smutno, prostě si ho vezmu na klín a pomazlíme se. Vytvářím s nimi vztah na bázi důvěry. Někdy zastupuji roli kamarádky, jindy jsem takovou hodnou tetou nebo dokonce babičkou – zkrátka přesně podle toho, co to konkrétní dítě zrovna v danou chvíli potřebuje, aby mu u nás bylo zase dobře.

Jak u vás na Doctrině vypadá běžný den u žlutásků?

Každý den je trochu jiný, ale vždycky je hodně hezký a naplňující. Naše rána začínají už ve dveřích při příchodu. Pokud je dítě smutné a pláče po mamince, musím se mu hned intenzivně věnovat. Následuje náš oblíbený ranní kruh, kde se společně přivítáme, zpíváme si písničky a rozdáváme si značky, abychom se lépe poznali. Po pár měsících je krásné vidět, jak se z té nesmělé skupiny stává úžasná parta, jak se děti už bezpečně znají a samy od sebe se obejmou. Pak máme svačinku, po které následuje volná hra, tančení a tolik oblíbené čtení pohádek. Po obědě jdou děti odpočívat a spinkat, poslouchají další pohádku. Odpoledne si je pak postupně vyzvednou rodiče. Víte, ta energie a hravost, kterou tyhle malé děti přirozeně vyzařují, je neuvěřitelná. A já z ní čerpám sílu pro každý další den.

Děti umí být velmi bezprostřední. Památujete si na nějakou vtipnou hlášku z poslední doby?

Těch kouzelných perliček je hrozně moc! Třeba nedávno seděla holčička v šatně a hrozně plakala, protože jí nešly obléknout kalhoty. Přišel k ní malý chlapeček, stoupl si a s naprosto vážným výrazem jí říká: „Nebreč, nebo si tě nevezmu.“ Jindy se zase zeptám holčičky hned po cvičení, jestli ji náhodou nebolí tělíčko, a ona mi s naprostým sebevědomím a suverénně odpoví: „Jsem v pohodě, Romčo.“ Tyhle nádherné střípky dětské upřímnosti si pak nosím domů a s úsměvem je vyprávím dál.

Jaké chvíle ve školním roce pro vás mají největší hodnotu?

Rozhodně je to ten obrovský, až neskutečný kontrast mezi začátkem a koncem školního roku. Když si porovnáme to vyplašené zářijové děťátko, které ještě pláče po mamince, s tím samostatným a sebevědomým tvorem, kterého pak vidím vystupovat na letní školkové akademii, je to něco neuvěřitelného. Tam vidíte ty největší pokroky. Děti se osamostatní, najdou si kamarády, ke kterým chovají lásku. Učíme je, aby si neubližovaly, neházely si pomyslné klacky pod nohy a byly laskavé. To je to nejcennější, co si mohou odnést.

Místo, kde se **každé** **dítě** **cítí** **samo sebou:** Rozhovor s učitelkou Kateřinou Hálovou.

Mateřská škola Doctrina není jen obyčejnou vzdělávací institucí. Je to prostor, kde se rodí první velká přátelství, kde se děti učí chápat své vlastní emoce a kde se formují základy jejich osobnosti. S Kateřinou Hálovou, empatickou a usměvavou třídní učitelkou, jsme si povídali o tom, jak v dětech probudit jejich potenciál, jak je provést prvními překážkami a proč je důležité vnímat předškoláky jako rovnocenné parťáky.

Kateřino, jak byste vaši školku popsala někomu, kdo ji ještě nikdy nenavštívil?

Školku bych popsala především jako místo, kde se každé dítě může cítit naprosto samo sebou. Je to bezpečný prostor, kde mají děti možnost projevit veškeré své emoce – a to jak ty pozitivní, tak i ty negativní. Není tu tlak na to, aby byly děti neustále jen usměvavé a bezproblémové. Učíme je s emocemi pracovat. Mohou se u nás zkrátka cítit bezpečně a naprosto přijatě takové, jaké doopravdy

KATEŘINA
HÁLOVÁ

CELÝ
ROZHOVOR

jsou.
**V čem
podle vás Do-
ctrina nejvíce vyniká
v porovnání s jinými školka-
mi?**

Vidím obrovský benefit v tom, že máme ve třídách menší počet dětí. To nám jako pedagogům umožňuje věnovat se každému z nich mnohem individuálněji. Velkým unikem, co nás odlišuje od ostatních, je také inovativní program Skills Builder. Zaměřujeme se díky němu na cílený rozvoj měkkých dovedností už v tomto útlém věku, což v jiných školkách rozhodně není standardem. Z toho těží nejen děti, ale i my učitelé.

Jak takový běžný den ve vaší třídě vůbec vypadá? Jaká u vás vládne atmosféra?

Naše dny jsou neuvěřitelně pozitivní, dynamické a hodně energické. Jsou doslova plné emocí a celkově velmi dobře naladěné. Každý den přináší nové výzvy a situace.

„Vtipné situace jsou u nás na každodenní bázi.“

Co je pro vás osobně na vaší práci to úplně nejkrásnější?

Nejhezčí v běžném dnu je pro mě to, když se dětem něco povede a vidím tu jejich naprosto přirozenou emoci a čistou radost. Ten okamžik, kdy si uvědomím: „Páni, já jsem to dokázal!“ Je úžasné sledovat, jak se těmito malými krůčky posouvají dál.

Co je pro rozvoj dítěte v předškolním věku podle vás nejdůležitější?

Jsem přesvědčená, že obrovský vliv má samotná paní učitelka. Dítě velmi citlivě vnímá, zda má u pedagoga podporu a zda ho učitel motivuje ke zkoušení nových věcí. Pokud dítě cítí bezpečí, mnohem snáze vystupuje ze své komfortní zóny. Dalším klíčovým faktorem

je pak samotný kolektiv dětí. Ony se navzájem pozorují, reagují na sebe a obrovsky se od sebe učí. Stačí, aby viděly, že se jednomu z kamarádů něco povedlo, a hned mají chuť to zkusit taky.

„Týmová dovednost je pro děti v tomto věku klíčová.“

Program Skills Builder je jedním z vašich pilířů. Jak přesně u vás funguje?

Je to propracovaný vzdělávací program, který cíleně rozvíjí měkké dovednosti. A co je na něm nejlepší? Vše probíhá zcela přirozeně, skrze nejrůznější hry. Děti často ani netuší, že se právě učí, jak řešit konflikty nebo jak komunikovat. Pomáhá jim to v těch nejběžnějších denních trablech – například když si nechtějí půjčit hračku nebo když na ně přijde stesk po mamince. Hodně pracujeme s piktoagramy a obrázky, máme speciální projektová dopoledne zaměřená na jednu konkrétní dovednost a děti celým programem provází náš maskot, plyšák Skillík. Děti si díky tomu umí situaci pojmenovat a říct: „Teď zrovna trénujeme schopnost řešit problém.“

Vaše práce musí být psychicky náročná. Kde berete inspiraci a co vám tato práce dává?

Děti jsou obrovským zdrojem energie. Motivuje mě právě to, když vidím, jak samostatně dokážou řešit situace. Baví mě ta všudypřítomná pozitivní nálada a jejich autenticita. Děti nic nehrají, jsou upřímné. Děti vnímám jako své kamarády a partáky. Snažím se s nimi komunikovat naprosto narovno a odbourat takový ten zažitý, autoritativní stereotyp „paní učitelka a podřízené dítě“. Chci, aby u mě cítily maximální bezpečí a věděly, že se mi mohou s čímkoliv a kdykoliv svěřit.

Kdybyste měla zmínit jednu věc, na kterou jste u svých dětí nejvíce pyšná, co by to bylo?

Pyšná jsem na všechny děti ve své třídě úplně každý den. Možná to zní jako klišé, ale já skutečně denně vidím, jak se zlepšují. Ať už je to obrovský skok v komunikaci, nebo jen malý krůček – třeba to, že ranní loučení s maminkou zvládnou s úsměvem, nebo že po obědě klidně odpočívají. Pro mě je každý jejich posun malým zázrakem.

Děti jako zrcadlo dospělých: Eliška Doubková o světě předškoláků.

Předškolní věk je tím nejdůležitějším obdobím v životě člověka. Právě v těchto letech se formují základy naší osobnosti, sebevědomí a schopnosti fungovat ve společnosti. Eliška Doubková, třídní učitelka u předškoláků v červeném oddělení mateřské školy Doctrina, to ví naprosto přesně. Ve své třídě plné neutuchající dětské energie nevytváří pouze bezpečné prostředí, ale učí děti vést tým, řešit problémy a překonávat vlastní komfortní

zóny pomocí britské metodiky Skills Builder. V obsáhlém rozhovoru vyvrací mýty o zaplacených soukromých školkách a přibližuje, proč by její povolání nevyměnila za žádné jiné na světě.

Paní učitelko, jak byste popsala školku Doctrina někomu, kdo o ní slyší úplně poprvé?

Mateřská školka Doctrina je místo, které se zaměřuje především na individuali-

ELIŠKA
DOUBKOVÁ

CELÝ
ROZHOVOR

tu
dětí.
Snažíme se
rozvíjet každé dítě
přesně po té stránce, kte-
rá mu nejvíce vyhovuje a ve které
vyniká. Naším velkým cílem je budovat
z nich skvělé lidi pro naši budoucí společnost.
Není to o unifikovaném přístupu, ale o obje-
vování skrytého potenciálu v každém jednom
z nich.

„Bezpečí při- chází ve chvíli, kdy dítě pocho- pí, že se nemusí bát.“

Jak takový přístup vypadá v praxi? Jaká je atmosféra ve vaší třídě?

V předškolní třídě je to občas taková zdravá divočina! (smích) Jsme hodně intenzivní a energická třída. Žijeme pohybem. Ale i v této energii se vždy snažíme najít harmonii. Jde nám hlavně o to, aby se u nás každé dítě cítilo stoprocentně dobře a bezpečně.

Co je pro vás osobně na běžném pracovním dni to vůbec nejhezčí?

Jednoznačně ranní přivítání. Mně se strašně líbí, že když přijdu ráno do školky, tak děti okamžitě volají: „Jé, paní učitelka je tady!“ To je na téhle profesi zkrátka hrozně krásné. Často říkám, že když přijdete do práce někde do továrny nebo do kanceláře, tohle vám tam neudělají. Nikdo vám neřekne s tak upřímnou radostí, že jste tam, a nikdo vás jen tak neobejme. Ta čistá a neskrývaná radost je největší odměna.

Děti se v předškolním věku rychle vyvíjejí. Co podle vás hraje v jejich rozvoji tu největší roli?

To, co si často lidé možná neuvědomují na první dobrou, je fakt, že dítě funguje jako dokonalé zrcadlo své rodiny. Ať se dospělí snaží se-
bevíc něco skrýt,

dítě si najde každý malý nešvar a ukáže ho světu. To samé platí pro nás, pedagogy. Myslíme si, že to, jak se chováme my dospělí, se naprosto přesně odráží v chování našich dětí. My musíme být tím správným vzorem.

Ve vaší školce pracujete s inovativní metodikou Skills Builder. Můžete ji čtenářům přiblížit?

Skills Builder je metodika původně z Velké Británie, která se zaměřuje na rozvoj takzvaných měkkých dovedností. Bavíme se o věcech, jako je cílevědomost, schopnost pracovat v týmu nebo vůdčí dovednosti. To jsou přesně ty kompetence, které se na běžných školách moc nenaučí, a přitom na ně dnešní korporátní firmy i moderní společnost neustále tlačí. My chceme dětem pomoci tyto schopnosti budovat už od malička, aby byly lépe připravené na osobní i budoucí pracovní život. Prezentování je často pro dospělé obrovskou noční můrou. Když to ale děti učíme už ve školce přirozenou formou, v dospělosti pro ně nekomfortní zóna nebude představovat takový blok.

Vzpomenete si na konkrétní okamžik, kdy jste na své předškoláky byla opravdu pyšná?

Je jich spousta. Velmi pyšná jsem na naši loňskou školní akademii. Děti byly naprosto neskutečné, dokonce se učily žonglovat a zvládly to skvěle. Ale obrovskou pychu cítím i při školkách v přírodě. Když jsme letos v zimě jeli pryč, mnoho dětí spalo vůbec poprvé jinde než u svých rodičů. Zvládly tři noci v cizím prostředí, vůbec se nebály a popasovaly se s tím úžasně.

„Vedeme děti k tomu, aby se druhým za chy- by nesmály.“

Co dětem podle vás nejvíce pomáhá růst a překonávat různé výzvy?

Klíčové je ukázat jim hranice, ale uvnitř těchto hranic jim ponechat naprostou svobodu. Musí mít volný prostor pro seberealizaci a ano i pro děláním chyb. Pokud nebudeme dělat chyby, nikdy se nepoučíme. Když budeme děti neustále přehnaně chránit a zemetat jim cestičku, nikdy nepoznají neúspěch a nenaučí se s ním pracovat. Proto jim dáváme svobodu a prostor. A právě v tom jim Skills Builder dává obrovskou vnitřní sílu.

V mateřské škole Doctrina vychováváme budoucí generaci **bez strachu z chyb.**

Mateřská škola Doctrina si zakládá na tom, aby dětem poskytovala nejen prvotřídní vzdělání, ale především bezpečné, milující a podnětné prostředí. Novou posilou týmu, která tyto hodnoty do puntíku naplňuje, je paní učitelka Adéla Zelenková. Vystudovaná speciální pedagožka, která v sobě touhu učit objevila už v dětství, nám v obsáhlém rozhovoru prozradila, jak vnímá dětský svět, proč je důležité nechat děti dělat chyby a co ji na práci v naší školce nejvíce naplňuje.

Adélo, můžete se na úvod našim rodičům a čtenářům trochu představit? Jaká byla vaše cesta k předškolní pedagogice?

Mám vystudovanou speciální pedagogiku pro vychovatele, k tomu i střední školu zaměřenou přímo na předškolní a mimoškolní pedagogiku. Pokud jde o praxi, čerpa-

ADÉLA
ZELENKOVÁ

CELÝ
ROZHOVOR

la
jsem
primárně ze
školních let a ná-
sledně jsem byla na rodi-
čovské dovolené s mými dvěma
dětmi. Naostro jsem do pracovního pro-
cesu zde ve školce nastoupila letos v dubnu.
K této profesi jsem tíhla už od malička. Už na
základní škole jsem si neustále hrála na škol-
ku a na paní učitelku. Byla to má jasná volba,
i když si rodiče přáli, abych šla studovat gym-
názium. Udělala jsem přijímačky na obě školy,
ale naštěstí mi dovolili jít za svým snem. Jsem
za to nesmírně šťastná.

„Dětem nejdří- ve dáváme pro- stor najít vlast- ní řešení.“

**Jaké byly vaše první dojmy, když jste na-
stoupila k nám do Doctriny?**

Byly velmi příjemné. Velkou výhodou bylo, že
jsem měla možnost tady začít vypomáhat
už od února. Díky tomu jsem nebyla hozena
rovnou do hluboké vody. Mohla jsem si po-
stupně zvykat na děti, seznámit se s cho-
dem školky, zjistit, jaké úžasné pomůcky
tu máme k dispozici, a celkově navnímat
místní prostředí. Tento postupný start mi
ohromně pomohl k tomu, abych pak
v dubnu nastoupila s naprostým kli-
dem a jistotou.

**Jak byste popsala atmosféru ve
vaší současné třídě? Jaký vztah si
s dětmi budujete?**

Atmosféra je úžasně příjemná.
Naše děti jsou zkrátka skvělé.
Samozřejmě, občas maličko
živější, ale to k přirozenému
dětskému vývoji zkrátka pa-
trí. Snažím se být pro ně
laskavým parťákem, ale
zároveň si uvědomuji dů-
ležitost pevných a bez-
pečných hranic. Nejdů-
ležitější pro mě během
celého dne je, aby
se děti cítily dobře,
v bezpečí a bylo
jim ve třídě zkrátka
příjemně.

**Když dojde na slzičky nebo dětské kon-
flikty, jak situaci řešíte?**

Vždy se nejprve zajímám o to, co se přesně
děje. Zjišťuji příčinu konfliktu. Dáváme dětem
prostor, aby se pokusily neshody vyřešit samy
– to je skvělé pro jejich sociální rozvoj. Když to
nejde, řešíme to společně. A pokud jde o sl-
zičky ze stesku po mamince? Tam pomáhá
vlídné slovo, pohlázení a pochopení.

**Na Doctrině dbáme na rozvoj samostatnos-
ti. Jak to funguje u vás ve třídě?**

Samostatnost podporujeme přirozeně bě-
hem celého dne. Ať už jde o úklid hraček, ob-
lékání, nebo pomoc při stolování, kdy si děti
samy otírají stolečky. Hlavním pilířem naší filo-
sofie je ale práce s chybou. Důsledně dbáme
na to, aby se děti nebály udělat chybu. Učíme
je, že chyby jsou naprosto v pořádku a že prá-
vě díky nim se toho nejvíce naučíme.

**Máte nějaké oblíbené ranní rituály, které
byste vypíchla?**

Každý den začínáme společným počítáním
v češtině i v angličtině. Musím se přiznat, že
mě na Doctrině velmi příjemně překvapilo,
jak děti v takto útlém věku dokážou bez pro-
blémů napočítat anglicky až do dvaceti. Je to
úžasný základ. Poté pokračujeme ranním kru-
hem, kde se všichni chytíme za ruce, řekneme
si básničku a povídáme si o tématu, které nás
celý týden čeká.

„Děti jsou skvě- lé a atmosféra v naší třídě je opravdu hez- ká.“

Jistota, že vaše dítě bude viděné, podporované a posouvané dál.

*V bezpečném podnětném prostředí
děti citlivě vedeme k **samostatnosti,**
odpovědnosti a výsledkům -
a k sebevědomé budoucnosti.*

JÁ+

Nejen co umím. Ale i kdo jsem.

Škola není jen místem, kde se dítě učí číst, počítat nebo poznávat svět kolem sebe. Na Doctrině chceme, aby během základní školy poznávalo také samo sebe. Aby vědělo, co mu jde, co ho motivuje, jak spolupracuje s ostatními a co potřebuje k tomu, aby se mohlo dál rozvíjet. Právě proto žáky provází program JÁ+. Nedává dítěti hotový návod, kým má být. Pomáhá mu postupně získávat informace o sobě, pojmenovávat své silné stránky a dovednosti a učit se s nimi vědomě pracovat.

Nejen znalosti. Také dovednosti.

Na prvním stupni se děti neučí pouze číst, psát a počítat. Systematicky rozvíjejí také dovednosti, které budou potřebovat ve škole, v práci i v běžném životě. Pomocí metodiky Skills Builder se učí naslouchat, komunikovat, spolupracovat, plánovat, řešit problémy, pracovat s kreativitou nebo přijímat zpětnou vazbu. Dovednosti mají jasně popsané kroky, takže dítě může vidět, co už zvládá a kam se může posunout dál.

Silné stránky dostávají jméno.

S přibývajícím věkem se do programu stále více zapojuje sebe-poznání. V páté třídě děti procházejí dětskou verzí Gallupova mapování talentů a v osmé třídě jeho plnou verzi. Nejde o další školní test ani o hledání toho, co dítěti nejde. Výsledky pomáhají pojmenovat jeho přirozené předpoklady, ukazují, co ho motivuje a jak může své silné stránky využívat při učení, ve vztazích i při rozhodování o své další cestě.

Pokrok není jen známka v žákovské.

Součástí JÁ+ je také portfolio dítěte. Postupně se v něm skládají projekty, zážitky z kurzů, jazykových pobytů i další důležité zkušenosti. Portfolio tak není jen archiv školních prací. Je osobní mapou, na které mohou dítě, rodiče i učitelé sledovat vývoj v čase – nejen ve znalostech, ale také v dovednostech, samostatnosti a sebevědomí.

Kam **JÁ+** směřuje

Na druhém stupni přibývá více prostoru pro reflexi, plánování a rozhodování o další vzdělávací cestě. Dítě už postupně dokáže lépe pojmenovat, co mu jde, co ho motivuje a jakým způsobem se učí.

Tyto informace se stávají jedním z podkladů pro volbu střední školy i přípravu na přijímací zkoušky. Nejde přitom o to najít v jedenácti nebo čtrnácti letech definitivní odpověď na otázku „kým budu“. Dítě se vyvíjí a jeho zájmy se mohou měnit. JÁ+ mu proto místo hotových odpovědí dává podklady pro další rozhodování a růst.

Po celou dobu má navíc k dispozici podporu školy: učitele, školního psychologa, metodika i výchovného poradce. Smyslem není dítěti jeho cestu vybrat. Smyslem je připravit ho tak, aby ji jednou dokázalo vybírat samo.

Dítě, rodič a škola mluví stejným jazykem.

Osobnostní rozvoj nemůže fungovat pouze v jedné vyučovací hodině. JÁ+ propojuje dítě, učitele i rodiče. Při konzultacích a tripartitách společně mluví o tom, co se dítěti daří, na čem právě pracuje a jaký může být jeho další krok.

Rodiče tak dostávají konkrétnější informace o rozvoji svého dítěte a učitelé mohou lépe pracovat s jeho silnými stránkami a potřebami. Dítě zároveň není jen objektem hodnocení – postupně se učí o svém pokroku přemýšlet a mluvit samo.

JÁ+ ve čtyřech krocích:

Rozvíjím dovednosti
pro školu i život.

Rozhoduji se o své
další cestě s větší
jistotou.

Poznávám své silné
stránky.

Umím pojmenovat
svůj pokrok
a plánovat další
krok.

Když se sny ze školních lavic promění v olympijské zlato.

Je mladá, dravá a před nedávnem dokázala to, o čem sní tisíce sportovců po celém světě – přivezla domů zlatou olympijskou medaili. Úspěšná snowboardistka Zuzana Maděrová dnes drží v ruce ten nejcennější sportovní kov, ale jak sama říká, její cesta za vítězstvím začala mnohem dříve než na zasněžených svazích italské Cortiny. Její odhodlání a cílevědomost se formovaly už v lavicích základní školy Doctrina. Nyní se do své alma mater pravidelně vrací nejen zavzpomínat, ale také trénovat novou generaci mladých talentů. Jaké

to bylo, skloubit náročný tréninkový režim s povinnou školní docházkou? Proč nedá dopustit na hodiny osobního rozvoje a jaký vliv na ni měl respektující přístup zdejších pedagogů? V exkluzivním rozhovoru prozradí zlatá olympionička zákulisí svých školních let i nástrahy vrcholového sportu.

A photograph of Zuzana Maděrová, a young woman with long brown hair, smiling and holding a gold medal with the Olympic rings. She is wearing a blue and white checkered shirt and a watch. The background is a blurred blue structure.

ZUZANA
MADĚROVÁ

CELÝ
ROZHOVOR

**Zu-
z a n o ,
nedávno jste
ovládla olympijské
hry v roce 2026. Jaké to
je, přijít zpátky na základní školu
s nejcennější medailí na krku?**

Je to úžasné a strašně emotivní. Děkuji moc za pozvání i za všechny gratulace, velmi si toho vážím. Pokaždé, když sem vstoupím, vybaví se mi nádherné vzpomínky na dětství a na všechny ty roky, které jsem na Doctrině strávila. Zpětně je vtipné vzpomínat na to, jak nám tehdy všechny školní problémy a starosti připadaly strašně obrovské a nepřekonatelné. Dneska vidím, že to nic nebylo. Navíc tu dnes nejsem po sedmi letech poprvé – na školu se vracím pravidelně, protože jsem tu s mamkou před dvěma lety založila snowboardový klub a s místními dětmi trénujeme. Ale je pravda, že jako olympijská vítězka tu dnes stojím poprvé, a to je opravdu silný pocit.

Být už na základní škole vrcholovým sportovcem musí být ohromně složité. Jak se vám tehdy dařilo skloubit výuku s tréninky?

Složitější to samozřejmě bylo. Můj sport je vázaný na sníh, takže přes zimu jsem byla neustále na horách a ve škole jsem reálně trávila jen velmi málo času. Ale zvládla jsem to hlavně díky fantastickému přístupu pedagogů. Vždycky mi vyšli maximálně vstříc a hledali cesty, jak mi to usnadnit. Důležité ovšem bylo, že to nebylo zadarmo – musela jsem plnit úplně stejné povinnosti jako ostatní spolužáci, neslevili mi z učiva. Ale protože na mně viděli tu obrovskou upřímnou snahu tu touhu to všechno zvládnout, moc rádi mi pomáhali. Kdyby viděli, že na školu kašlu, nikdy by ta spolupráce takhle skvěle nefungovala.

„Kdybych měla dítě, určitě bych ho na Doctrinu dala.“

Jak celkově vzpomínáte na atmosféru ve škole a na vztah mezi dětmi a učiteli?

Vzpomínám na to jako na něco naprosto zásadního pro můj život. Doctrina mi totiž do života přinesla to nejdůležitější: pochopení vzájemného respektu. Učitelé na nás nenahliželi svrchu, neokřikovali nás z pozice dospělého, ale brali nás jako partnery a jednali s námi na rovinu. A to i tehdy, když jsme zlobili a porušovali pravidla. Dneska, když jsem dospělá, musím přiznat, že v mnoha věcech, například u zákazu neustálého používání mobilních telefonů, měli naprostou pravdu.

Je nějaká konkrétní vzpomínka z té doby, kterou nosíte neustále v hlavě?

Rozhodně! Když jsme byli v páté třídě, měli jsme s paní učitelkou Hrubou hodinu a naším úkolem bylo napsat na školní schody náš největší životní cíl. Už tehdy, v jedenácti letech, jsem věděla, co chci. Napsala jsem si na schody slova „vyhrávat“ a „trénovat“, a jako absolutní metu jsem tam uvedla zlatou olympijskou medaili. A já ji teď vážně mám. Podobně silné to bylo na hodinách osobnostního rozvoje. Tam si člověk opravdu musel sednout a uvědomit si, kam chce směřovat a kolik dřiny a odříkání ho to bude stát. Byla to ta nejlepší příprava pro mou kariéru.

„Doctrina mi do života přinesla především vzájemný respekt.“

Olympijským zlatem pro mnoho sportovců končí motivace. Máte ještě nějaké další mety?

Rozhodně ano! Mám před sebou mistrovství světa a obrovskou motivací je pro mě zisk velkého křišťálového glóbu. Navíc chci inspirovat další generaci dětí. Ukázat jim, že nemají jít jen slepě za zlatou plackou, ale že musí především milovat ten proces a tu samotnou cestu k cíli.

Kdybyste vy sama měla jednou dítě, dala byste ho na Doctrinu?

Tady není o čem přemýšlet. Na sto procent ano. Ta škola dítě nejen skvěle naučí, ale hlavně ho dokáže fantasticky připravit na reálný život a pomůže mu pochopit, kým vlastně chce být.

Když obyčejná hra učí děti životu: Rozhovor z družiny Doctrina.

Školní družina už dávno není jen bezduchou čekárnou, kde si děti krátí čas, než si pro ně přijdou rodiče. Ve škole Doctrina představuje bezpečný a podnětný prostor, který dětem otevírá dveře k rozvoji samostatnosti, sociální inteligence a budování pevných vztahů. Povídali jsme si s naší paní vychovatelkou o tom, proč je pro mozek dítěte volná hra stejně důležitá jako dopolední vyučování a jak dokáže kvalitní družina připravit děti na reálný svět plný výzev.

Když někdo slyší „školní družina“, často si představí jen místo, kde děti čekají na rodiče. Jak byste popsala, co družina skutečně je?

Školní družina není jen „hlídač dětí“ nebo čekárna na kroužky. Je to prostor, ve kterém se děti učí žít s ostatními, řešit konflikty, objevovat co je baví. Zatímco dopoledne se děti soustředí na vzdělávání, odpoledne v družině rozvíjejí svou soci-

MARIE
KOMÁRKOVÁ
VEDOUcí VYCHOVATELKA

ál-
n í
inteligenci,
kreativitu a samo-
statnost skrze hru či spon-
tánní aktivity. Je to bezpečné pro-
středí, kde mají prostor být prostě dětmi.

V čem je podle vás družina jiná než vyučování, co dětem nabízí navíc?

Odpoledne v družině je více o prožitku, vztazích a odpočinku. Úkolem družiny je rozvoj charakteru a životních dovedností dítěte. Děti mají častější možnost volby. Rozhodují se, zda budou tvořit, sportovat, nebo jen odpočívat. Mají prostor pro chybu. Když se jim nepovede výrobek nebo prohrají v soutěži, není to selhání, ale zkušenost. Díky tomu si více věří a nebojí se zkoušet nové věci.

„Důležité je tu pro děti prostě být.“

V jakých situacích děti v družině nejvíc rostou?

Děti nejvíc rostou v momentech, které na venek vypadají jako „obvyčné hraní“ nebo dokonce „nicnedělání“. V těchto chvílích se musí mezi sebou domluvit, argumentovat, přesvědčit ostatní kamarády, ale i naslouchat. Učí se rozdělit si role, řešit konflikt, ovládnout emoce, pojmenovat problém i najít kompromis. Když venku začne pršet nebo dojdou kostky, musí improvizovat a najít řešení. Díky věkově smíšeným skupinám se starší učí trpělivosti a mladší zase respektu.

Jak podporujete u dětí samostatnost a vlastní iniciativu?

Předávám jim kompetence i za cenu toho, že výsledek nebude dokonalý. Neopravuji dětem jejich výtvary ani za ně neuklízím rozházené kostky. Nechávám je zažít přirozený následek. Moje role není „servisní pracovník“, ale průvodce. Je velice milé pozorovat, jak si děti mezi sebou vysvětlují postupy. Kolikrát malý prvňáček učí třetáka a ten mu pozorně naslouchá.

Družina je hodně o vztazích. Co se v ní učí?

Družina je pro děti v podstatě tréninkové hřiště pro život. Potkávají se zde děti napříč ročníky i povahami. Zjišťují, že každý má jiné tempo a silné stránky. Učí se fungovat v kolektivu, argumentovat, ustoupit, dělat kompromisy. Zjišťují, že společný zážitek je víc než výsledek. Když někdo upadne, je tu prostor pro to, aby ostatní přišli a pomohli.

„V družině děti dobíjejí baterky pro rodinu a domácí úkoly.“

Je nějaký moment, který vám utkvěl v paměti?

Je hrozně těžké popsat jen jeden moment. Děti jsou neustálá sprška vtipů a interakcí. Třeba když si kluci s hokejkami vymýšlejí složité plány, jak vyštourat míček, místo aby mě jednoduše poprosili o klíče. A pak mě stále velice mile udivuje, že děti brečí, když si je rodiče vyzvedávají, protože ještě nechtějí jít domů, ale hrát si v družině.

Jaký přínos má kvalitní družina pro dítě z dlouhodobého hlediska?

Kvalitní družina pokládá základy pro úspěšný dospělý život. Dítě umí spolupracovat, vyjednávat a ustát konflikt. Tyto soft skills jsou dnes v osobním životě i na trhu práce ceněny víc než encyklopedické znalosti. Zjištění, že „jsem dobrý ve stmelování party“, vytváří pevnou vnitřní kotvu. Družina zkrátka učí dítě být samo sebou v kolektivu, což je dovednost pro celý život.

„Není lepší pochvaly než vidět, že děti chtějí zůstat.“

Vítáme Prvňáčky

Kam pokračuje

9. třída

6x - Doctrina - Podještědské gymnázium

2x - Gymnázium Františka Xavera Šaldy

3x - Obchodní akademie a Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky

2x - Gymnázium Doktora Antona Randy

2x - Střední škola právní - Právní akademie, s.r.o.

2x - Gymnázium a Střední odborná škola pedagogická

1x - Střední škola pedagogická a sociálně právní a střední zdravotnická škola Jana Blahoslava

1x - Střední umělecká škola v Liberci, s. r. o.

1x - Střední rybářská škola a Vyšší odborná škola vodního hospodářství a ekologie

1x - Střední průmyslová škola a Vyšší odborná škola, Liberec, příspěvková organizace

1x - Střední odborná škola obchodní s.r.o.

MAKY PROCHÁZKOVÁ

Studentka základky 9. třída 2025/2026

CELÝ
ROZHOVOR

**„Ve škole se
cítím naprosto
v klidu.“**

Znalost cizích jazyků už dnes není jen kolonkou v životopise, je to nutnost pro úspěšný život. Jak se učí cizí řeči na Doctrině a proč z této školy vycházejí studenti, kteří nemají strach komunikovat se světem? Svě zkušenosti z netradiční výuky sdílí studentka Maky Procházková.

Maky, jak hodnotíš výuku jazyků na vaší škole ve srovnání s ostatními?

Rozdíl je obrovský. Úroveň jazyků na Doctrině je zkrátka mnohem vyšší. Když se bavím s kamarády z jiných škol, často zjišťuji, že se sice učí slovíčka, ale bojí se promluvit. My jsme naprosto zvyklí používat cizí jazyk v praxi. Anglická slovíčka běžně používám v konverzaci a nedělá mi problém plynule mluvit s cizinci. Důležité je i to, že výuka je zde mnohem více individuální, takže se učitelé stihnou věnovat každému.

Máš nějaký oblíbený předmět, který tě vyloženě nadchl?

Rozhodně španělština! Moje paní učitelka je naprosto úžasná a tím jazykem doslova žije. Co mě ale baví nejvíc, je samotný způsob výuky. Nejsme jen přikovaní k lavicím. Místo toho vedeme reálné dialogy a občas si hodinu zpestříme třeba tím, že do školy připravíme

tradiční španělské jídlo – nedávno jsem takhle dělala gazpacho.

„Od prvního dne se snaží, abychom se tu cítili dobře.“

Škola nabízí i řadu zahraničních zájezdů. Považuješ to za důležitý prvek výuky?

Je to absolutně stěžejní. Máme tu spoustu možností vyjet do zahraničí – ať už jde o Anglii, Španělsko nebo Švýcarsko. Není nad to jazyk osahat v reálných situacích s rodilými mluvčími a nasát tamní kulturu. Dokonale to doplňuje to, co se učíme ve třídách, a pomáhá nám to budovat si samostatnost do budoucího života. Dokud takhle bude škola fungovat, jednou sem stoprocentně zkusím dostat i své vlastní dítě.

„Největší výhodou je, že to tu je víc individuální. Mnohem více se nám tu věnují.“

„Škola se snaží dát nám nejlepší možný základ.“

Dobrý pocit z prostředí, moderní výuka a přátelské vztahy s učiteli. Že soukromá škola Doctrina funguje jako jedna velká rodina, dokazují i slova loňské deváčky Leontýny Berkové. Ta nám v krátkém rozhovoru prozradila, co na škole oceňuje nejvíce a proč ji považuje za ten nejlepší startovní blok pro svou vysněnou kariéru v medicíně.

Leontýno, hodně žáků má z učitelů strach. Jaké to je u vás na Doctrině?

U nás je to úplný opak strachu. Atmosféra na škole je neuvěřitelně přátelská a klidná. Nejvíc si vážím toho, že s námi učitelé komunikují jako s lidmi. Mám obrovsky ráda paní učitelku Bártlovou na angličtinu, protože se do nás dokáže vcítit. Můžeme za ní přijít s čímkoliv a probírat i osobní věci mimo školu. Ta obrovská výhoda je také v tom, že jsme jen jedna třída v ročníku. Všichni se navzájem perfektně známe a vyučující mají prostor věnovat se nám plně individuálně.

Cítíš, že tě takový přístup dobře připravuje na reálný život?

Rozhodně ano. Škola nás úžasně připravuje nejen teoreticky, ale i prakticky. Nejsme jen zavření ve třídách. Například v zeměpise nebo v mém oblíbeném přírodopise často vyráží-

me s panem učitelem Javůrkem ven na terénní cvičení. Právě na přírodopise jsem objevila svou vášeň pro lidské tělo a rozhodla se, že chci v budoucnu studovat medicínu.

„Máme i předměty navíc, které nás připravují na budoucnost.“

Využíváš i to, že škola klade silný důraz na jazyky?

To je další obrovský bonus. Díky rodilému mluvčímu máme perfektně natrénovanou výslovnost. Cestujeme do Anglie, Španělska či Švýcarska, což na běžných školách nebývá standardem. Angličtinu tak používám denně a sebevědomě. Doctrina je zkrátka výborný odrazový můstek. Z toho důvodu vím, že bych sem v dospělosti bez rozmyslu přihlásila i vlastní děti.

LEA
BERKOVÁ

Studentka základky 9. třída 2025/2026

CELÝ ROZHOVOR

ADÉLA

CERMANOVÁ

Studentka základky 9. třída 2025/2026

**CELÝ
ROZHOVOR**

Individuální přístup a skvělá komunita.

Deváťáčka Adéla Cermanová boří mýty o soukromých školách a prozrazuje, proč by na Doctrinu zapsala i vlastní dítě. Škola nemusí být jen místo, kde se pod tlakem biflujete látku z učebnic. Na soukromé škole Doctrina to vidí jinak. Adéla otevřeně sdílí své zkušenosti s výukou, zapojením do kolektivu i tím, jak škola připravuje studenty na budoucnost.

Adélo, co tě na Doctrině nejvíc překvapilo oproti jiným školám?

Tak to bude určitě přístup učitelů k žákům, každého berou individuálně a snaží se každému pomoci s učením. Celkově je tu velmi příjemné prostředí, jak od učitelů, tak od žáků. Není to tady anonymní, jak nás je ve škole méně, učitelé mají ke každému žákovi bližší vztah. Skutečně se o nás zajímají. To si myslím, že na ostatních školách moc není.

Přijde ti, že vás učitelé dobře připravují na budoucnost? Dávají vám víc než jen teorii?

Určitě ano. Učitelům jde hodně o to, abychom měli ten správný základ pro náš další život. Není to jen o sezení v lavici. Hodně záleží na předmětu – dějepis je samozřejmě spíš o te-

orii, ale paní učitelka nás často bere do muzeí, když je příležitost. V zeměpisu nebo přírodopisu zase chodíme ven do přírody nebo na zahradu. Snaží se nám to dělat co nejzajímavější. Navíc tu máme unikátní kurzy „Sám sebou“, kde s námi lektori pracují na sebezpoznání a učí nás, jak se vyrovnávat se stresem. To v žádné učebnici nenajdete, ale pro život je to naprosto klíčové.

„Každého tady berou individuálně a snaží se každému pomoci s učením.“

Škola ale není jen učení. Jak bys popsala místní komunitu a energii?

Vládne tu celkově hrozně dobrá energie. Všichni mají většinou dobrou náladu, nikdo do kolektivu nepřináší žádnou negativitu. Důležité je i to, že když k nám přijde někdo nový, kolektiv se ho hned ujme. Nevzniká to, že by byl nováček odstrčený z davu – rovnou ho zapojíme a učitelé ho berou jako každého jiného. Vztahy tu jsou fakt skvělé. Můžete říct svůj názor bez obav, že by se vám někdo posmíval.

„Učitelé tady mají k žákovi bližší vztah, zajímají se o ně.“

„Škola mi ukázala cestu, jak si jít za svými zájmy.“

Být přísný, ale přitom zůstat dětem oporou. To je balanc, který mistrně ovládají kantoři na Doctrině. Svě o tom ví absolvent Adam Kalát. V krátkém rozhovoru prozrazuje, proč pro něj byla škola zásadním odrazovým můstkem, jak ho zbavila strachu z veřejného projevu a proč by ji doporučil všem rodičům.

Adame, škola má děti připravit na realitu. Jaké největší benefity sis z Doctriny odnesl ty?

Na prvním místě musím zmínit angličtinu. Tím, že jsme ji na Doctrině měli už od první třídy, jsem získal fantastické základy. Když jsem pak přešel na střední školu, uvědomil jsem si, že mám před ostatními spolužáky, kteří přišli z běžných škol, obrovský náskok. Mimo to mě škola zbavila strachu mluvit před lidmi. Kladl se u nás velký důraz na prezentace, což mi dodalo ohromné sebevědomí.

„Doctrina pro mě znamenala naprosto bezpečný prostor.“

Doctrina prý nedává žákům nic zadarmo. Jak jsi vnímal přístup učitelů?

Bylo to náročné, ale v tom nejlepší slova smyslu. Známký jsme si museli zasloužit. Učitelé byli oprávněně přísní, ale k tomu byli neuvěřitelně přátelští. Když viděli, že máte vůli a snažíte se, poskytli vám absolutní podporu. Nešlo jim o to nás potopit, ale naučit nás, jak si v životě jít za svým.

Po devíti letech jsi ze školy odešel. Bylo to těžké loučení?

Bylo to to nejtěžší, co jsem zažil. Doctrina pro mě byla naprosto bezpečným prostorem, kde jsem se cítil úžasné. Odcházet do neznáma po tolika letech a opustit všechny ty úžasné lidi a společné zážitky, jako byly naše vodácky a lyžáky, mě hodně mrzelo. Kdybych se ale rozhodl znovu, nebo měl dát na školu vlastní dítě, na sto procent volím Doctrinu.

„Škola mi nedala jediný směr, ale naučila mě hledat vlastní cestu.“

ADAM
KALÁT
Absolvent základy

CELÝ ROZHOVOR

ONDRA

HYPŠ

Absolvent základky

CELÝ
ROZHOVOR

„Škola mě naučila samostatnosti i spolupráci s ostatními.“

S kvalitní výukou musí jít ruku v ruce i podpora ze strany pedagogů. Ondřej Hypš v krátkém rozhovoru prozrazuje, proč se na Doctrině cítil bezpečně, v čem vidí sílu místní výuky a proč je přesvědčen, že mu škola usnadnila přestup na střední.

Ondřeji, jak zpětně hodnotíš přechod z běžné základní školy na Doctrinu? V čem to bylo jiné?

Rozdíl byl markantní od prvního dne. Nejvíce mě potěšil přístup učitelů. Byli rozhodně přátelštější, empatičtější a dokázali s námi jednat na rovinu. Změnilo se k lepšímu i celkové prostředí školy. Cítil jsem se mnohem uvolněněji a svobodněji.

Doctrina je ale často spojována s větší náročností. Souhlasíš s tím?

Ano, souhlasím, škola je určitě náročnější. Hodně se tam klade důraz na reálné výsledky, neexistuje nic jako proplouvání. A nejvíce to bylo znát v cizích jazycích. I když to občas

stálo hodně úsilí, dnes jsem za to neuvěřitelně rád. Na střední škole z těch základů naplno těžím a oproti žákům ze státních škol vidím ve svých znalostech obrovský náskok.

„Výuka měla na můj osobní rozvoj obrovský dopad.“

Našel jsi díky přístupu učitelů k učení jiný vztah?

Určitě ano. Na začátku jsem byl trochu rebel a škola mě moc nebrala. Učitelé se ale nesnažili, abychom do sebe jen sypali fakta. Podařilo se jim probudit ve mně zájem o přírodovědu, fyziku nebo dějepis díky tomu, že je zajímal náš názor. A co je pro mě do budoucna zásadní: naučili mě jak týmové spolupráci, tak naprosté samostatnosti.

„Nejvíce mi po odchodu ze školy chybějí lidé.“

„Na Doctrině nás naučili problémy skutečně řešit.“

Bývalý žák ZŠ Doctrina Jára Rengl v otevřeném rozhovoru vzpomíná na své školní roky, přátelský a individuální přístup učitelů i jedinečnou atmosféru. Jak mu škola pomohla získat sebejistotu v mluvení před lidmi, plynulou angličtinu a proč by sem v budoucnu bez váhání poslal i své vlastní děti? Přečtěte si inspirativní příběh o prostředí, kde se z žáků stávají sebevědomí mladí lidé.

Jaká pro tebe byla Doctrina? V čem byla podporující a v čem náročná?

Já jsem přišel v páté třídě a učitelé mi moc pomohli se začlenit do kolektivu. Podporující byla v tom, aby ten kolektiv ve třídě skvěle fungoval. A náročná byla v učivu, ale nemyslím si, že to bylo špatně. Naopak tlačili na nás, abychom byli připravení na budoucí život. Za mě úplně v pohodě.

„Ať už jsem potřeboval cokoliv, každý učitel mi pomohl.“

Připadal sis na střední škole lépe připravený než ostatní?

Myslím si, že určitě jo. S kamarádem ze třídy teď chodíme na stejnou střední a v té třídě pořád vyčníváme. Byli jsme prostě skvěle připravení. To, co do nás na Doctrině hustili, bylo pro naše dobro.

„Stále teď na střední vyčníváme ve třídě, protože jsme byli z Doctriny skvěle připravení.“

Jaké dovednosti sis odnesl do života kromě vědomostí?

Určitě řešit problémy. Když nějaký nastal, dokázali jsme ho vyřešit, protože k tomu nás Doctrina vedla. A pak mluvení před lidmi. Když to teď porovnám na střední škole s ostatními žáky ze státních škol, tak si myslím, že jsme na tom o dost líp.

JÁRA
RENGL
Absolvent základky

CELÝ ROZHOVOR

Prostor myslet do hloubky. Odvaha rozhodnout se po svém.

*Osobní vedení, akademická náročnost
a otevřená diskuse pomáhají studentům
porozumět souvislostem a převzít
odpovědnost za vlastní budoucnost.*

Mimořádný talent z liberecké Doctriny.

Je jí teprve devatenáct let, přesto má za sebou vědecké úspěchy, které by jí mohl závidět leckterý zkušený akademik. Adéla Podholová, studentka gymnázia Doctrina v Liberci, vyhrála přední národní soutěže, setkala se s prezidentem republiky a letos nás reprezentovala i na největší světové vědecké soutěži mládeže ISEF v americkém Phoenixu, kde čelila tvrdé konkurenci 1700 studentů z celého světa. Její výzkum se zabývá muciny – speciálními látkami, které v našem těle zachytávají léky dříve, než nám stihnou pomoci. Jak se vlastně studentka střední školy dostane k takto komplexnímu a průlomovému výzkumu, z čeho čerpá svou nezdolnou energii a kam směřují její další kroky? O tom všem jsme si povídali v našem rozhovoru.

Adélo, vyzařuje z vás neuvěřitelná míra samostatnosti a odhodlání. Už v páté třídě jste si sama přinesla přihlášku na gymnázium Doctrina, což prý udivilo i vedení školy. Kde se ve vás tato průbojnost bere?

Já myslím, že jsem zkrátka vždycky byla taková náture. Do všeho jdu tak trochu hlava nehlava a nebojím se zkoušet nové věci. Hodně to ale samozřejmě souvisí s tím, k čemu mě od dětství vedla maminka. K samostatnosti mě opravdu hodně vedla. Chtěla, abych si uměla poradit v každé situaci a abych se ve světě neztratila. Když došlo na přestup na gymnázium, chtěla jsem si tu přihlášku prostě vyplnit a donést sama. Ani jednu z nás vlastně nenapadlo, že by mě na gymnázium vedla za ručičku. Nebylo

CELÝ
ROZHOVOR

t o
ale tak,
že by mě jen
tak hodila do vody
a nechala plavat, vždycky
mě nesmírně podporovala a po-
máhala mi, ale vedla mě k tomu, abych
si své věci dokázala zařídit. Dnes s odstupem
času vidím, že se to extrémně vyplácí v běž-
ném i vědeckém životě.

**Vaše vášně pro vědu se podle všeho proje-
vila velmi brzy. Už na prvním stupni základ-
ní školy jste prý dokonce sama přednášela
svým spolužákům. Je to pravda?**

Ano, byla jsem takové klasické nerdí dítě. Pa-
matuji si, že když byl v učebnici češtiny malý
volitelný úkol pro učitele, že si žák může vý-
jimečně připravit prezentaci, hned jsem se
toho chytla. Přinesla jsem si z domova zalami-
nované obrázky králíků, vyrobila jsem si vlast-
ní ukazovátka, nalepila materiály na tabuli
a celou hodinu jsem třetí třídu učila. Už teh-
dy jsem navíc vyhrála přírodovědnou soutěž
Dubák Šíkula. Pro mě to byl obrovský zážitek
a právě tam se asi začaly formovat úplně poč-
átky mé vědecké činnosti.

**„Pro mě byl ob-
rovský zážitek
jít vůbec na tu
školu.“**

**Váš současný výzkum řeší poměrně
složitou problematiku – takzvané
muciny. Proč jsou z pohledu vědy
tak důležité a co přesně v našem
těle dělají?**

Vždycky to vysvětluji jednoduše.
Když spolknete prášek, pro-
tože vás třeba bolí hlava, lék
se vstřebává v tenkém stři-
vě. To je ale uvnitř pokryté
vrstvou hlenu a jeho hlavní
funkční složkou jsou právě
muciny. Já je přirovná-
vám k bájnému Atlasovi
z řecké mytologie. Tyto
látky na sebe vážou
vodu, ale bohužel
mají tendenci na
sebe vázat i struk-
tury léčiv. Prášek
se na ně zkrátka
chytí a neprojde

do těla tak rychle a v takovém množství, jak
by měl. Farmaceutické firmy kvůli tomuto jevu
musí zvyšovat celkové dávkování léků, což
není ideální. Já se ve svém výzkumu snažím
zcela přesně kvantifikovat, jak tyto konkrétní
interakce probíhají a v jaké míře se různé typy
léků na muciny vážou.

**Díky svým dřívějším úspěchům jste se pro-
bojovala až na stáži do profesionálních la-
boratoří na VŠCHT. Jaký to byl skok ze škol-
ních lavic přímo do velkého výzkumného
centra?**

Byl to zpočátku nesmírně náročný, ale zároveň
obohacující skok. Musela jsem úplně sama
přijít na to, jak ten výzkumný proces vůbec
postavit a realizovat. Měla jsem před sebou
muciny, měla jsem léčivo, ale teď jsem mu-
sela jako výzkumník zjistit úplně všechno od
základu – jakou přesnou metodou to měřit,
v jaké ideální teplotě to nechat reagovat, při
jaké koncentraci. Zkoušela jsem v laboratoři
centrifugaci, nejrůznější typy dialýzy i inverzní
dialýzy, byl to zkrátka neustálý pokus a omyl.
Až po opravdu dlouhé době ladění detai-
lů se mi podařilo obě klíčové složky správně
chemicky oddělit a změřit je pomocí UV-Vis
spektrometru.

**„To, co doká-
žou lidé v mém
věku, je neuvě-
řitelné.“**

**Dosáhla jste ohromných úspěchů a repre-
zentovala jste školu i zemi v USA. Kdo vás na
vaši náročnou cestě nejvíce inspiruje k dal-
ším krokům?**

Zdaleka nejvíc mě inspirují a posouvají dál
moji přátelé z naší vědecké komunity. Jsou
to převážně aktivní středoškoláci, kteří jsou
stejně zapálení do výzkumu jako já. Vidět, co
všechno už dokázali lidé v mém věku, je neu-
věřitelné. Jsem moc vděčná za to, že je znám
a že je takhle mám u sebe, táhnou mě do-
předu.

**Máte nějaký jasný vysněný cíl po blížící se
maturitě? Kam směřujete dál?**

Mým opravdu velkým a vysněným cílem je
studium biochemie, respektive molekulární
biologie na Oxfordu a samozřejmě další ak-
tivní zapojení do výzkumných institutů. Stejně
důležitá však pro mě do budoucna zůstává
i popularizace vědy mezi dalšími studenty.

JÁ+: DOCTRINA jako průvodce na cestě k vlastnímu potenciálu.

Každý student disponuje jedinečným potenciálem. Odhalit ho a efektivně rozvíjet vyžaduje čas, odborný a zároveň lidský přístup a komplexní systém. Přesně z těchto důvodů na Doctrině realizujeme unikátní seberozvojový program Já+. Ten představuje živý, neustále se vyvíjející systém podpory, který studentům otevírá řadu možností a příležitostí pro jejich budoucí kariéru i osobní život. O tom, jak s našimi studenty na gymnáziu pracujeme a proč do dalšího vývoje programu neustále investujeme, jsme si povídali se školním psychologem Otou Dymokurským.

Jaká je hlavní filozofie gymnázia při rozvoji potenciálu studentů?

Abychom mohli smysluplně podporovat rozvoj potenciálu studentů, musí chtění se někam posouvat vycházet z jejich vnitřní motivace a z přijetí odpovědnosti za vlastní budoucnost. My jim v tom můžeme pomáhat a posilovat jejich úsilí, velký díl práce je ale na nich. Na gymnáziu jsme lidsky i odborně připravení studentům takovou pomoc nabízet v průběhu celého studia. Důležitou podmínkou, aby to vše dobře

OTO
DYMOKURSKÝ

fungovalo, je, že studenti musejí souběžně zvládat vzdělávací nároky gymnázia. Studium a seberozvoj jsou pro nás spojitě nádoby a měly by fungovat v synergii.

Hodně se mluví o systematické podpoře ve vzdělávání. Jak to funguje na gymnáziu?

Již několik let postupně budujeme systém ucelené podpory studentů Já+ a budeme v tom pokračovat i v letech následujících. Možností, jak na gymnáziu podporujeme komplexní rozvoj studentů, je řada. Jde o spoustu různých aktivit, ať už v rámci vyučování, tak mimo něj, do kterých se studenti mohou zapojit. Celé je to živý organizmus, který ladíme, vylepšujeme, obohacujeme. Abychom studentům nabízel jen kvalitní nástroje pro jejich rozvoj, musíme je nejprve pilotovat v praxi, což je časově náročné, ale rozhodně se to vyplatí. Např. při zavádění dotazníku CliftonStrengths od společnosti Gallup jsme nejprve vyzkoušeli použití tohoto dotazníku u vybraných studentů, následně proběhla moje několikaměsíční mezinárodní certifikace a v letošním školním roce budeme zkoušet různé možnosti využití dotazníku při práci s celou třídou a třídními vyučujícími.

Jaké konkrétní nástroje mají studenti na gymnáziu v rámci Já+ k dispozici?

Rozvoj studentů v rámci Já+ je rozdělený do třech linií, tomu odpovídají i používané nástroje. První linie se zaměřuje na studijní směřování, tedy profilování se skrze volitelné předměty na gymnáziu a kariérní poradenství při výběru vysoké školy. Od II. do IV. ročníku a od sexty do oktávy studenti každý rok absolvují jeden dotazník. Ty jsou vybrány tak, aby postupně otevíraly prostor k přemýšlení o sobě ve vztahu ke své studijní a pracovní budoucnosti a aby byly studentům oporou, pokud cítí nejistotu spojenou s výběrem vysoké školy. Výsledek každého dotazníku se studentem individuálně konzultují.

Druhá linie se zaměřuje na osobní seberozvoj. V jejím rámci na vyšším gymnáziu aktuálně pilotujeme využití výše zmíněného dotazníku od společnosti Gallup pro práci s celou třídou. V rámci nižšího gymnázia pilotujeme zavádění principů metody SkillsBuilder, která je dlouhodobě a úspěšně používána na základní škole. Třetí linie se týká seberozvoje v oblasti učení se. I zde v letošním školním roce zkoušíme několik propojených nástrojů směřovaných do výuky vybraných povinných i volitelných předmětů.

Jakou cestou se student gymnázia k objevování svého potenciálu dostane?

Nástroje Já+, které jsme odzkoušeli a upravili si je do funkční podoby, představujeme studentům jednotlivých ročníků, pro které jsou určené.

Rozhodnutí o samotném zapojení necháváme zcela na nich. Víme, že tlak zvenčí, ať už sebelépe míněný, by nevedl k očekávaným výsledkům. Tím učíme studenty smysluplně investovat vlastní energii, čas a vnímat svůj seberozvoj jako svoji odpovědnost.

Existuje pro studenty nějaká optimální cesta k svému lepšímu já?

Každý student je jedinečný, proto má každý před sebou jinou cestu. Pracoval jsem se studenty, kteří o svém potenciálu moc nevěděli, protože měli tak roztržštěné zájmy, že neustále přeskakovali od jednoho k druhému, a nic z toho se jim nedařilo vlastním úsilím skutečně aktivně rozvíjet k něčemu lepšímu. Pracoval jsem se studenty, kteří neznali svůj potenciál, protože neznali ani své vnitřní motivace. Pracoval jsem se studenty, kteří si mysleli, že svůj potenciál znají, aby se nakonec ukázalo, že sice jsou v něčem dobří, ale ne proto, že to je jejich skutečný potenciál, ale proto, že je to potenciál někoho jim blízkého. S každým takovým studentem je třeba pracovat jinak. Někdy to jde zvládnout čistě s podporou školy, jindy je třeba, aby se zapojilo více osob, a to i mimo školu. Co je ale stejné pro všechny – když student ví, v čem je dobrý a co ho motivuje, posouvá svůj potenciál mnohem lépe vpřed. A to je něco, k čemu chceme dostat každého studenta.

S čím by měl student po absolvování Já+ gymnázium opouštět?

Chceme, aby byl každý student schopný popsat, v čem tkví jeho silné stránky, jak je ve svém životě využívá a jak je může do budoucna dál rozvíjet. Aby si každý student uvědomil, že klíče k seberozvoji drží v rukou především on sám a že je schopen svůj život aktivně ovlivňovat. A potřebuje-li ke svému seberozvoji pomoc a oporu, může se obrátit na lidi kolem sebe.

Nepřipravujeme studenty na to, aby plnili sen někoho jiného, dodáváme jim odvalu, aby objevili a naplno žili svůj vlastní.

Z lavic gymnázia až do poslaneckých lavic: Jak mě Doctrina formovala pro velký svět.

Když se Lucie Bartošová vrací na chodby gymnázia Doctrina, netají se lehkou nostalgií. Do školy, která dnes voní novotou a chlubí se moderními prostory, přichází nejen jako úspěšná absolventka, ale i jako mladá poslankyně s jasnou vizí. O tom, jak ji osmileté studium připravilo na politickou kariéru, naučilo ji nebát se obhajovat své názory a poskytlo jí bezpečný prostor pro růst, jsme si s Lucií povídali v uvolněné atmosféře její alma mater.

**„Gymnázium
Doctrina
je prostě
správná
volba.“**

LUCIE
BARTOŠOVÁ
Absolventka gymnázia

CELÝ
ROZHOVOR
Lucie, jaké to je být po letech zpět na gymnáziu? Vnímáš tu nějaké změny?

Pro mě je to velká nostalgie a obrovská radost zároveň. Chodit po těch známých chodbách a vzpomínat na časy, kdy jsem tu běhala jako studentka, je krásný zážitek. A ještě víc mě těší, když vidím, jak se škola neustále vyvíjí. Jsou tu nové prostory, úžasné moderní učebny. Přiznám se, že to dnešním studentům trochu i závidím. Mám z toho vážně moc velkou radost, že škola pokračuje dále a že se rozvíjí tím nejlepším možným směrem.

Jak vnímáš přijetí od svých bývalých kantorů?

Když sem přijdu, vždycky cítím, že jsem vítaná. Často se vracím na tradiční vánoční zpívání nebo volejbalové turnaje a ten pocit, že vás lidé rádi vidí, je k nezaplacení. Je to, jako bych se vracela kousek domů. Ta vlídnost a přátelská nálada, kterou jsem tu zažívala po celých osm let, tu stále přetrvává. Je to úžasný pocit.

Když se ohlídeš zpět, kým byla Lucie, když sem nastoupila, a kým byla, když odcházela?

To je obrovský skok. Byla jsem jedenáctiletá vyjukaná holka, která vůbec nevěděla, co si se sebou počít a jak vlastně funguje svět. A odcházela jsem jako sebevědomá devatenáctiletá slečna, která už měla jasně srovnané priority a věděla, jakým směrem se chce ubírat. Bylo to právě díky tomu, že mě škola formovala nejen po té znalostní stránce, ale především lidsky. Dala mi prostor poznat sama sebe.

Měla jsi pocit, že jsi tu měla dostatek prostoru k osobnímu rozvoji a hledání svého zaměření?

Rozhodně. Ten prostor tu byl neustále a s přibývajícím věkem se jen prohluboval. Obrovským benefitem pro mě byl systém volitelných předmětů od sexty výš. Dalo nám to úžasnou svobodu vybrat si směr, který nás naplňuje a zajímá. Pro mě to znamenalo jasné humanitní zaměření – základy společenských věd, ekonomie, politologie, právo, ale i anglická literatura. Škola nám předal obrovskou odpovědnost

za náš vlastní rozvrh a za naše budoucí rozhodnutí. To je něco, z čeho těžím dodnes, i ve své politické kariéře.

Využíváš dnes v praxi i jiné konkrétní dovednosti, které ses na gymnáziu naučila?

Neustále. Úplně nejpraktičtější věcí, kterou vždycky ráda zmiňuji, je schopnost psát a obhajovat seminární práce. Na vysoké škole jsem hned v prvním semestru viděla obrovský rozdíl mezi mnou a spolužáky z jiných středních škol. Já už jsem měla za sebou psaní velké maturitní práce a hned dvě obhajoby před komisí. Zнала jsem ten formální tlak, věděla jsem, jak si věci strukturovat, jak pracovat se stresem a hlavně, jak si obhájit svůj postoj. To mi strašně usnadnilo vysokoškolská studia. Nesmím zapomenout ani na to, že se ve škole kladl velký důraz na kritické myšlení nebo jsme měli i zcela netradiční obory, jako byla třeba dva roky latina.

„Škola mě úžasně lidsky formovala.“

Škola se prezentuje heslem „Hledáme talenty a ne chyby“. Jak se to projevovalo v praxi a jak to vnímáš ty?

Pro mě je to naprosto zásadní téma. I ve své práci v poslanecké sněmovně se snažím klást důraz na to, že školství by mělo dávat mladým lidem šanci ukázat, v čem jsou dobří. Ve společnosti je spousta skrytých talentů, které klasický systém často jen zašlape, protože hledá výhradně to, co dítě neumí. Jsem obrovsky vděčná, že Doctrina žije svým mottem a aktivně ho naplňuje. Nikdy jsem tu nebyla jen číslo v obřím systému ve stovkách žáků. Byla jsem to já, Lucka Bartošová. Učitelé znali mé silné i slabé stránky, věděli, s čím bojuji a v čem naopak vynikám. To vám dodá jistotu, že sem zkrátka patříte.

Doporučila bys Doctrinu dnešním devátákům, kteří se rozhodují, kam dál?

Stoprocentně a bez váhání. Pokud chtějí být v prostředí, kde nejsou jen jedním z mnoha, ale kde je kladen důraz na individuální růst a přátelské vztahy – ať už se spolužáky nebo s učiteli. Je to naprosto ideální škola pro někoho, kdo má vizi, sny a ambice a hledá podnětné prostředí, které mu ty cíle pomůže naplnit. Pro mě to byla tehdy ta nejlepší možná volba a vím s jistotou, že z této zkušenosti budu benefitovat celý svůj život.

VIOLA

NYPLOVÁ
Absolventka gymnázia

CELÝ
ROZHOVOR

Doctrina vás připraví na skutečný život.

Střední škola je v životě každého mladého člověka naprosto zlomová. Znamená přechod mezi bezstarostným dětstvím a dospělostí, ve které už je potřeba dělat zásadní rozhodnutí. Jak důležité je v tomto věku formující a podnětné prostředí? O tom jsme si povídali s absolventkou Violou, která na libereckém gymnáziu Doctrina strávila čtyři roky. Sdílela s námi, jak jí škola pomohla dospět, proč se na střední necítila jen jako číslo v seznamu a co si odnáší do dalšího studia i osobního života.

Je podle tebe Doctrina jiná než běžná státní gymnázia?

Rozhodně. Ten největší rozdíl vidím v komunitě a v tom, jaké máte možnosti. Na většině škol musíte prostě jen proplout předepsanými osnovami. Tady máte od začátku možnost si vzdělání do jisté míry formovat sami pomocí volitelných předmětů. Já jsem se takhle zamílovala do psychologie a zjistila jsem, že to je směr, kterým chci jít dál. Učitelé vám tady nediktují, kým musíte být, ale pomáhají vám objevit, kým být můžete.

Co bys vzkázala současnému deváťákovi, který se stresuje s výběrem střední školy?
Řekla bych mu: „Pokud ještě tápeš a nemáš jasno, jestli chceš být lékařem, ekonomem

nebo učitelem, Doctrina je to nejlepší místo, kde na to přijít. Nejen kvůli skvělé školní kavárně, ale kvůli lidem. Najdeš si tady neskutečné kamarády do života, zažiješ učitele, se kterými si budeš povídat o přestávkách na chodbě, a naučíš se věci, které tě v reálném světě fakt podrží.“

„Po čtyřech letech se tady pořád cítím jako doma.“

Bála ses někdy říct si o pomoc? Přece jen učitel je autorita.

Vůbec. A to je právě to specifikum Doctriny. Zнала jsem z vyprávění jiných vrstevníků, jak se svých učitelů bojí. Tady byl ten vztah postavený na respektu, ale zároveň byl neuvěřitelně přátelský. Cítila jsem velkou důvěru. A to stejné platilo i o školním psychologovi. Člověk tady prostě nikdy nebyl na své problémy sám.

„Když jsem potřebovala poradit, nebála jsem se za učiteli přijít.“

Doctrina učí studenty, jak se postarat sami o sebe.

Přechod na střední školu je velkým krokem, ještě větším je ale chvíle, kdy ji opouštíte připraveni na dospělý život. Vojta, absolvent gymnázia Doctrina, dnes studuje na pražské DAMU a přiznává, že mu středoškolská léta dala nejen přátele, ale především sebevědomí a dovednosti, ze kterých čerpá každý den. Jak škola podpořila jeho talent a proč by si Doctrinu vybral znovu?

Dostat na gymnáziu důvěru místo pouhých úkolů zní skvěle. Jak konkrétně se tahle svoboda a samostatnost na Doctrině projevila v praxi?

Měli jsme jako studenti spoustu možností vyzkoušet si věci naživo. Šlo třeba o přípravu a organizaci akcí, jako je závěrečná školní slavnost Pegy, kterou jsem moderoval a režíroval. Důležité je i fungování volitelných předmětů a projektů, jako je třeba novinka Open Education. Tam se studentům cíleně ubere hodina

„Převažovali učitelé, ke kterým jsem měl velkou důvěru.“

vyučování, aby mohli pracovat na tom, co je skutečně zajímavé, a výsledky si pak musí sami odprezentovat. Je to všechno o samostatnosti.

„Škola se nebála dát nám důvěru a odpovědnost.“

Byli tu učitelé, když jste tu svobodu měli a náhodou se něco nedařilo? Měli jste v nich oporu?

Samozřejmě. Záleží sice občas na tom, s kým si osobně více sednete, ale převažovali učitelé, ke kterým jsem cítil obrovskou důvěru. Když se cokoli dělo, věděl jsem, že k nim mohu přijít pro radu nebo pro pomoc. Zvlášť naše třídní profesorka pro nás byla naprosto výjimečná.

Odnesl sis z Doctriny něco hmatatelného, co tě nyní drží na vysoké škole? Přece jen jsi na elitní DAMU.

Už ve druháku a třetáku po nás škola u odborných prací chtěla vysokou akademickou úroveň. Učili jsme se formátování, zdrojování a hlavně ty práce pak před komisí obhájit, formou rozhovoru o tom, co nás baví. Díky tomu byla následná maturita úplně v klidu a vysokoškolské nároky už pro mě nejsou vůbec žádný problém. Je to obrovský náskok. Tři nejlepší věci na Doctrině jsou: osobní přístup, pan profesor Plocar a burrito ze školní kavárny.

VOJTA

MATĚJÍČKA

Absolvent gymnázia

CELÝ ROZHOVOR

STELA

DRÁBOVÁ

Absolventka gymnázia

**CELÝ
ROZHOVOR**

„Gymnázium mi dalo nadhled a perfektní přípravu do života.“

Přechod na střední školu nemusí znamenat jen stres a tvrdý dril. Absolventka a budoucí učitelka Stela Drábová vzpomíná na Doctrinu jako na místo plné respektu, podpory a prostoru pro rozvoj. Jak jí individuální přístup pedagogů usnadnil studium na vysoké škole a pomohl získat zdravý nadhled?

Jak s odstupem času vzpomínáš na vztahy mezi učiteli a studenty u nás na gymnáziu?

Atmosféra byla vždy neuvěřitelně přátelská a lidská. Vždycky se tu silně dbalo na individuální přístup ke každému žákovi. Pedagogové nás nebrali jen jako chodící indexy, opravdu se zajímali o to, jak se cítíme a jak nám to jde. Jednali s námi s maximálním respektem a snažili se to nejlepší v nás vyzdvihnout. Učitel tu zkrátka nefunguje jako někdo, kdo čeká na váš omyl, ale jako průvodce, který vás táhne nahoru a dodává vám jazykové i lidské sebevědomí.

Vnímáš, že tě naše gymnázium připravilo na univerzitní dráhu lépe než běžné střední školy?

Rozhodně ano a nejvíc jsem to ocenila při psaní bakalářské práce. Pro naprostou většinu mých spolužáků z vysoké školy to byl obrovský stres a noční můra. Pro mě to ovšem nebylo nic, z čeho bych se hrotila. Už na střední jsme byli vedeni k vypracovávání odborných seminářek, dělali jsme rozsáhlé projekty a obhajovali jsme maturitní práce. Měla jsem perfektní základy, které mi ušetřily spoustu nervů.

„Mám to tu hrozně ráda.“

Pokud bys měla něco vzkázat budoucím prvákům, co by to bylo?

Aby si ty čtyři roky užili naplno, protože hrozně rychle utečou. Přála bych každému, aby do školy chodil s chutí, a aby se v ní cítil uvolněně a jako doma. Ať využijí všechny ty skvělé příležitosti, od výborné výuky cizích jazyků až po zahraniční výjezdy. Stojí to za to.

„Každý si tu může najít předměty, kte- ré ho opravdu baví.“

„Sice to stojí nějaké peníze, ale věřte mi, že se to dítěti mnohokrát vrátí.“

Střední škola formuje člověka na celý život. Absolvent libereckého gymnázia Doctrina Kamil Mareš vzpomíná na prostředí, které místo zbytečného tlaku staví na lidském přístupu, partnerství a přípravě na skutečný život. Jak mu škola pomohla najít vlastní cestu a pomohla mu zbavit se strachu z budoucnosti?

Je Doctrina opravdu tak jiná než ostatní gymnázia v regionu?

Rozhodně. Je to vidět už na samotném přístupu pedagogů. Nejsou to jen stroje na předávání vědomostí z učebnic. Jsou to partneři. Na běžné škole se často stává, že jste pro učitele jen číslo v třídnici. Tady to tak není. Pokud máte zájem o nějaký předmět nad rámec výuky, profesoři s vámi klidně stráví celou přestávku debatou o dějepisu nebo literatuře. A když vám něco nejde, podají vám pomocnou ruku.

„Učitelé mě ne-nutili trápit se v tom, co mi nešlo.“

„Škola tě nebude brzdit, ale pomůže ti se rozvíjet.“

Hodně středoškoláků si stěžuje, že se učí věci, které v reálném životě nikdy nepoužijí. Měl jsi tady stejný pocit?

Právě že vůbec. Profesoři byli vždy velmi otevření interaktivním hodinám a projektům. Nešlo jen o pasivní sezení v lavici. Absolutně nejlepší předmět, který mi dal neuvěřitelně moc, byla finanční gramotnost. Byl to sice volitelný předmět, ale já bych ho okamžitě zavedl jako povinný. Naučilo nás to přesně ty praktické věci, které člověk po opuštění bubliny střední školy okamžitě potřebuje.

Co bys vzkázal rodičům, kteří o Doctrině pro své děti uvažují, ale váhají nad soukromou školou?

Řekl bych jim, ať se neváhají přijít podívat. Peníze vložené do vzdělání na Doctrině nejsou výdaj, ale obrovská investice, která se rodině vrátí. Dítě získá nejen vzdělání k maturitě, ale především sebevědomí, komunikační dovednosti a schopnost kriticky myslet. A co je nejdůležitější – prožije roky dospívání v prostředí, kde ho budou respektovat. Mě Doctrina připravila na život a jsem za to nesmírně vděčný.

KAMIL

MAREŠ

Absolvent gymnázia

CELÝ ROZHOVOR

ALISA

SKOROCHOD

Studentka gymnázia

CELÝ
ROZHOVOR

Proč Doctrina mění pohled na moderní vzdělávání?

Přátelská atmosféra, moderní technologie a partnerský přístup profesorů. Studentka Alisa v krátkém rozhovoru popisuje, proč je pro ni víceleté gymnázium Doctrina tou nejlepší volbou a jak škola pomáhá studentům růst bez zbytečného stresu.

Aliso, spousta žáků má strach, že na gymnáziu narazí na přísné profesory a neúnosné množství učiva. Jak to vnímáš ty?

Já jsem měla na začátku úplně stejný respekt a bála jsem se přísnosti. Realita na Doctrině mě ale neskutečně mile překvapila. Profesori mají ke každému z nás úžasný osobní přístup, do hodin dávají obrovskou energii a snaží se, aby nás výuka bavila. Učivo je sice náročné, ale podané tak, že ho skvěle zvládneme. Když něčemu nerozumíme, učitelé nám to ochotně vysvětlí na konzultaci.

Jak funguje váš třídní kolektiv? Liší se to od tvé předchozí zkušenosti ze základní školy?

Rozdíl je nepopsatelný. Na základce výuku často brzdily děti, které se nesoustředily. Tady

jsme skvělá parta, kde se všichni snaží. Neexistuje u nás žádná rivalita, naopak držíme při sobě. Když někdo chybí nebo potřebuje pomoc, okamžitě si pošleme zápisky a učíme se společně. Velkou zásluhu na tom má náš seznamovací kurz Bipo, kde jsme hned na začátku dělali divadlo a naučili se skvěle spolupracovat.

„Realita byla ještě lepší, než jsem čekala.“

Škola se pyšní velmi moderním zázemím. Co tě z něj nejvíce baví?

Jednoznačně Future Lab s 3D tiskárnami! Je skvělé, že si tam můžeme sami navrhovat a tisknout věci, potisknout si tričko nebo vypalovat do dřeva. Škola nám to dává plně k dispozici bez placení. Skvělé jsou i relaxační místnosti les a obývací nebo naše kavárna s tousty a pizzou. Běžné školy takové zázemí nemají, Doctrina je v tomhle opravdu výjimečná.

„Osobní přístup profesorů je pro mě velkou výhodou.“

„Tady do toho učitelé dávají energii.“

Přijímací zkoušky na střední školu jsou noční můrou pro nejednoho deváťáka i jeho rodiče. Kája, studentka gymnázia Doctrina, se rozhodla vzít osud do vlastních rukou už v páté třídě. V krátkém rozhovoru prozrazuje, proč je přesun na osmileté gymnázium tou nejlepší investicí do vlastního klidu.

Kájo, přestup v páté třídě vyžaduje dost odvahy. Vnímáš zpětně jako velkou úlevu, že tě už nečeká přijímačkové peklo v devítce?

To tedy ano! Jsem hrozně ráda, že už to mám za sebou. Kdybych zkoušky dělala až v devítce, musela bych se mnohem víc stresovat. Brala jsem to v páté třídě tak trochu jako zkoušku – prostě uvidím, jestli to vyjde. A vyšlo to. Teď mám na roky dopředu klid.

Neodradilo tě na začátku, že to tady může být výrazně těžší?

Bála jsem se. Hlavně proto, že u přijímaček byly věci, které jsme na základce vůbec ne-

probrali. Naše třída byla dost pomalá, protože hodně dětí vyučování zbrzděvalo. Ale hned na začátku školního roku na Doctrině jsem zjistila, že to zvládnou a že to v tomhle kolektivu vlastně vůbec tak těžké není. Všichni si tu pomáháme.

Takže bys tenhle krok doporučila i dalším pátákům, kteří teď váhají?

Rozhodně. Všem bych to doporučila. Získáte mnohem lepší osobní přístup od profesorů a nebudete ztrácet čas. Naše škola je skvěle vybavená, cítíme se tu dobře a učíme se věci, které nás reálně posouvají dál. Pro každého, kdo se chce opravdu něco naučit a nebýt ve třídě brzděn, je to ta nejlepší volba.

„Na základce jsem se učitelů bála, tady jsou úplně v pohodě.“

„Tady se všichni snaží a pomáhají si navzájem.“

KÁJA
TURČÍKOVÁ
Studentka gymnázia

CELÝ ROZHOVOR

SOFIE

VORLOVÁ

Studentka gymnázia

**CELÝ
ROZHOVOR**

**„Nejvíce mě
překvapil
skvělý přístup
profesorů.“**

Strach z učitelů a obavy z každé chyby? Na Gymnáziu Doctrina nic takového nečekejte. Sofie Anna Vorlová, loňská maturantka, přibližuje, jak na škole funguje unikátní vztah mezi kantory a dospívajícími studenty.

Sofie, tvrdíte, že přístup profesorů je na Doctrině velmi odlišný od běžného standardu. V čem přesně?

Rozdíl je hlavně v té obrovské otevřenosti a respektu. Učitelé se k nám nechovají nadřazeně. Vždy víme, že jim můžeme napsat e-mail a oni nám prakticky okamžitě odpoví. Mají neustále otevřené dveře, a to platí nejen pro sborovnu, ale i pro vedení školy.

**„Tady se díky prostředí
cítíme opravdu
dobře.“**

Je možné k učitelům přistupovat s naprostou upřímností?

Absolutně. To je na tom to nejlepší. Víím, že k nim mohu být stoprocentně upřímná, a nikdo mě za to nebude soudit ani mě neshodí. Když třeba chybím kvůli nemoci, nezačnou na mě okamžitě tlačit s deadliny, ale zeptají se, jak se cítím a jak to společně zvládneme. Ne nutí nás dělat věci na sílu.

**„Profesoři nám
naslouchají a re-
spektují naše
názory.“**

Pomáhá takové prostředí i v osobním rozvoji?

Určitě ano. Díky tomu, že tu cítíme takovou podporu, se učíme nebát se projevit. Já sama jsem díky tomu získala sebevědomí a dokážu bez ostychu říct před ostatními svůj názor. Škola navíc skvěle pomáhá i s budoucím směřováním, například díky spolupráci se školním psychologem a velkému výběru volitelných předmětů. Člověk si tak mnohem snadněji ujasní, kam chce v životě dál směřovat.

„Škola, kde na náročné věci nejste sami.“

Na Gymnáziu Doctrina není žák jen pasivním příjemcem informací, ale partnerem do diskuze. O tom, jak výuka funguje v praxi, jak důležitý je lidský přístup kantorů a proč se na tuto školu může přihlásit i deváťák, který o sobě pochybuje, jsme si krátce povídali s Janem Schöнем.

Honzo, v čem se podle vás výuka na Doctrině nejvíce odlišuje od klasických škol? Z mého pohledu je to jednoznačně způsob komunikace. Odpadá ten klasický model frontálního výkladu, kdy učitel pětadvacet minut mluví a studenti jen tiše poslouchají a opisují z tabule. Zde jsme mnohem častěji zapojování do dialogu. Výuka je interaktivní a učitelé se nás snaží vtáhnout do tématu. Zajíímají se o naše názory a vnímají nás.

Vnímáte to i v osobním přístupu mimo samotnou výuku?

Určitě. Atmosféra je tu taková, že se vůbec

„Výuka tu není jen výklad, ale především dialog.“

nebojím za jakýmkoliv profesorem jít, pokud mám s něčím problém nebo něčemu nerozumím. Učitelé nás nevnímají jen jako čísla v seznamu, ale skutečně poslouchají, co potřebujeme, a dělají maximum pro to, aby nám pomohli. Ten respekt je oboustranný.

„Nejvíc jsem se během studia posunul v zodpovědnosti.“

Doctrina nabízí poměrně unikátní systém volitelných předmětů. Jak vám to pomohlo? Pro mě to byla jedna z nejdůležitějších věcí. Díky tomuto systému se už od nižších ročníků můžu postupně zbavovat předmětů, o kterých vím, že je v budoucnu nevyužiji. Naopak se mohu zaměřit a jít do hloubky v těch oborech, které budu potřebovat u přijímacích zkoušek na vysokou školu. Odpadá zbytečný stres.

Měl byste na závěr nějaký vzkaz pro deváťáky, kteří o Doctrině uvažují?

Ať se rozhodně nebojí a jdou do toho. Sám jsem si na začátku moc nevěřil, ale tohle prostředí vás neuvěřitelně podrží a posune vpřed. Pokud chcete mít zodpovědnost sami za sebe a růst, jste tu správně.

JAN
SCHÖN

Student gymnázia

**CELÝ
ROZHOVOR**

Kam pokračuje Oktáva

Masarykova univerzita
Informatika

Univerzita Karlova
Sportovní management

Masarykova univerzita
Všeobecné lékařství

Masarykova univerzita
Nutriční terapie

VŠCHT
Chemie a technologie potravin

Česká zemědělská univerzita v Praze
Inovativní podnikání

VUT Brno
Stavební inženýrství

Univerzita Karlova v Plzni
Všeobecné lékařství

VŠE
Podniková ekonomie a management

Rijksuniversiteit Groningen
International and European law

Masarykova univerzita
Právo a právní věda

ČVUT
Kybernetika a robotika

Kam pokračuje IV. ročník

Masarykova univerzita

Francouzský jazyk + český jazyk a literatura

Univerzita Karlova

Sportovní management

Masarykova univerzita

Mediální studia a žurnalistika + sociologie

University of Notre Dame

Finance

Univerzita Karlova

Finance

TUL

Český jazyk a literatura se zaměřením na vzdělání

Masarykova univerzita

Environmentální studia + politologie

Univerzita Karlova

Politologie a mezinárodní vztahy

TUL

Podniková ekonomie

ČVUT

Informační bezpečnost

Masarykova univerzita

Evropská studia

Masarykova univerzita

Právo a právní věda

Univerzita Karlova

Nutriční terapie

Catalyst

Music & Sound Design for Visual Media

Masarykova univerzita

Astrofyzika

Univerzita Karlova

Sociologie a bohemistika

Program JÁ+: Když se zájem

promění ve vlastní cestu.

Program JÁ+ na gymnáziu není pouhým souborem oddělených aktivit, ale ucelenou a promyšlenou cestou k sebepoznání. Pomáhá studentům objevovat vlastní schopnosti a vědomě si volit směr, kterým se chtějí v budoucnu vydat. Neříká studentům, jaká má být jejich cesta, ale vytváří bezpečné prostředí a podmínky k tomu, aby ji dokázali objevit, vyzkoušet a převzít za ni odpovědnost.

Open Education: Prostor pro vlastní zájem

Jednou z částí je Open Education – koncept, v němž si studenti volí a realizují individuální **vzdělávací aktivity nad rámec běžné výuky**. Podoba aktivity není předem určena, vychází čistě z osobního zájmu a cílů studenta.

Může mít celou řadu podob, jako například:

Samostudium a odborné kurzy

Od programování v Pythonu (Pavla Kryštůfková) přes moderní webdesign (Filip Stádník) až po základy fyzické přípravy psů (Krisťana Hrdá).

Akademická zkušenost

Návštěva vybraných vysokoškolských předmětů (např. speciální pedagogika – Barbora Simethová).

Společenské a vzdělávací projekty

Účast na modelových jednáních OSN a diplomatických summitech (Vojtěch Kasper).

Student se učí své vzdělávání aktivně plánovat, najít si příležitost, zorganizovat práci a dokončit ji. Zjištění, že určitý obor studentovi nakonec nevyhovuje, je přitom považováno za stejně cenné jako potvrzení správné volby.

Nejdříve poznat sám sebe

Aby si mladý člověk mohl smysluplně vybrat, musí rozumět vlastním hodnotám a schopnostem. Z toho důvodu je do výuky integrován systematický seberozvoj:

Kariérové poradenství

Neproblíhá jednorázově, ale kontinuálně od 2. do 4. ročníku pod vedením školního psychologa. Studenti nejprve mapují svůj obecný vztah k různým činnostem, následně porovnávají své předpoklady s požadavky konkrétních profesí a ve 4. ročníku získávají detailní profil své profesní osobnosti.

Rétorika a prezentace

Umět najít svůj směr nestačí, je nutné umět své myšlenky obhájit. Od 1. ročníku studenti absolvují modul Jak se prezentovat. Prakticky trénují formulaci názorů, argumentaci i práci s trémou a hlasem.

Péče o duševní zdraví

Výkon nesmí stát na úkor pohody. Součástí 1. ročníku je proto workshop Jak být v pohodě, který studentům nabízí postupy, jak zvládat stres, předcházet přetížení a nebát se vyhledat pomoc.

Praxe a setkání s odborníky

Představa o vysněné profesi může narážet na odlišnou každodenní realitu. Proto program zprostředkovává přímý kontakt s pracovním trhem:

Studentské stáže

Jedno až třídní neplacené pobytu v reálném pracovním prostředí. Student si stáž domlouvá ve spolupráci s koordinátorem projektu, stínuje odborníka, zapojuje se do úkolů a zkoumá, zda mu vyhovuje prostředí daného oboru.

Den povolání

Besedy s absolventy, rodiči nebo inspirativními osobnostmi vedené v malých skupinách. Nejde o formální výčet povinností, ale o sdílení reálných profesních příběhů, překážek a radostí.

Příprava na další krok

Ve čtvrtém ročníku se program JÁ+ logicky propojuje s přípravou na vysokou školu. Ve volitelném předmětu Všeobecné studijní předpoklady se studenti chystají na testy OSP a TSP. Procvičují matematickou logiku, analytické i verbální myšlení a učí se strategicky pracovat s časovým limitem a stresem u zkoušek.

Shrnutí: JÁ+ krok za krokem

I. ročník

Modul Jak se prezentovat (práce s trémou, argumentace, jazykové sebevědomí) a workshop Jak být v pohodě zaměřený na duševní zdraví.

II. ročník

Začátek kariérového poradenství, mapování vztahu k různým oblastem lidské činnosti a možnost zapojení do individuálních projektů Open Education.

III. ročník

Porovnávání zájmů se skupinami povolání, rozvoj v Open Education, účast na Dnu povolání a možnost absolvovat studentské stáže.

IV. ročník

Detailní zmapování profesních charakteristik, finální volba vysoké školy, příprava na přijímací zkoušky (OSP a TSP) a dokončení rozhodovacího procesu.

SLOVO ZÁVĚREM

Právě jste dočetli další ročenku našich škol v roce, který pro nás znamenal tři velké kroky vpřed: zahájení stavby nové budovy v Pavlovicích, vstup osmiletého gymnázia do procesu Cambridge akreditace a přípravu nového čtyřletého gymnázia, kde AI není doplněk k výuce, ale její součást.

Cambridge pro nás není cíl, ale laťka, od které se chceme odrazit výš. A nové gymnázium není módní vlna, ale naše odpověď na otázku, co budou děti jednou potřebovat.

Ale ať stavíme cokoli, otevírá se to vždycky stejnými dveřmi, lidmi, kteří to dělají skutečně. Učitelkou, která zůstane po škole, protože jeden žák ještě něčemu nerozumí. Rodičem, který nám ráno svěří to nejcennější, co má, a věří, že to děláme dobře. Dítětem, které se první den bálo, a teď se samo hlásí k tabuli.

Za tohle všechno vám patří dík a je v tom větší radost než dokážou slova popsat.

Jiří a Lucie Zeronikovi

DOCTRINA